

Juraj Červenák

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. In the center, a stone castle with blue-roofed towers sits atop a hill. A faint rainbow arches behind the castle. The entire scene is framed by large, translucent green silhouettes of prehistoric plants and animals, including a dinosaur and a pterosaur. The word 'argo' is written in a small, blue, stylized font inside the letter 'O' of the title.

argo OHNIVÉ
ZNAMENÍ

*Kapitán Stein a notář Barbarič
pátrají po běsnícím přízraku.*

argo

O h n i v é z n a m e n í

Juraj Červenák

Ohnivě
znamení

TŘETÍ PŘÍPAD
KAPITÁNA STEINA
A NOTÁŘE
BARBARIČE

argo

ARGO, 2015

Copyright © Juraj Červenák, 2015

Cover © Pavel Růt, 2015

ISBN 978-80-257-1639-7 (váz.)

ISBN 978-80-257-1712-7 (e-kniha)

KAPITOLA PRVNÍ

Barbarič cestou do Prešpurku narazí na stopu zločinu. K vlastnímu překvapení v sobě nalezne dost odvahy, aby se po ní vydal.

Pes, který Barbaričovi přeběhl přes cestu, nesl v tlamě lidskou ruku.

Alespoň tak to notář později vyprávěl. Ve vybrané, povětšinou dámské společnosti, u sklenky vína a v tajuplném svitu svíček popisoval ten strašidelný výjev barvitě a s patřičným zanícením. Zkrátka tak, jako by ho viděl na vlastní oči.

Skutečnost byla jiná. Ve chvíli, kdy psisko vyběhlo z lesa nalevo od cesty a zmizelo v keřích vpravo, Matěj Barbarič spokojeně dřímal v kabině poštovního dostavníku.

Dostavník jezdil z Vídně do Prešpurku obden už dobrých sedmdesát let. Po moháčské pohromě učinil tlak Turků z Prešpurku hlavní město Uher, a korespondence s Vídní se tak mnohonásobila. Ale až před několika lety kdosi dostal nápad, že dostavník by kromě pošty mohl převážet i cestující. Barbarič se vracel z Vídně do Schemnitzu a přivítal možnost si alespoň na těch pár mil neotlačovat zadek v sedle. Jeho kůň klusal uvázaný za dostavníkem.

Cesta z Vídně do Prešpurku trvala od úsvitu skoro do soumraku. K polednímu se dostavník na hodinu zastavil v přeprahací stanici s hostincem na návsi Haslavy. Vesnice se původně jmenovala Marie Anlandt. Onen název připomínal tři sta let starou událost – nějaká děcka tu zahlédla sochu Panny Marie plavat proti proudu Dunaje, a zasloužila se tak o vznik poutního místa. Během obléhání Vídně však Turci tyto končiny zpustošili – vylištěný kraj ožil až v sedmdesátých letech díky císařem nařízenému chorvatskému osídlení.

Kyprá červovlasá krčmářka, očividně narozená na břehu Adrie, se Barbariče zeptala, zda se míní pomodlit v blízké kapličce. Nikdo prý tu příležitost nevynechá. Barbarič vynechal

a požádal ji, aby mu raději donesla jídlo. Chutnalo mu, takže než kočí přepřáhl koně, notář si pořádně nacpal břicho. Žádný div, že když dostavník pokračoval v cestě, brzy začal pochrupávat.

Probralo ho až prudké trhnutí kočáru, kvůli němuž deka pod jeho zadkem sklouzla ze sedátka; pouze bezděčně natažené ruce zabránily střetu nosu s dřevěnou příhrádkou mezi kabinou a nákladním prostorem. Barbarič zaklel a odhrnul závěs na okénku.

„Panenko Marie blahoslavená!“ zvolal vozka, ještě pořád zakloněný a křečovitě třímající opratě. „Viděl jsi to, Wenzeli?“

„Viděl,“ přisvědčil pandur se šavlí u opasku a karabinou v ruce, který seděl vedle něj. „Pámbu s námi a zlé pryč!“

„Co je?“ Barbarič vystrčil hlavu z okénka a zmateně se díval dopředu. „Co jste zahlédli?“

„Raději zůstaňte uvnitř, pane!“ zavolal strážce z kozlíku. „Ruka?“ ztlumil hlas. „Byla to ruka?“

„I mně to tak připadalo,“ přisvědčil kočí chraplavě.

„Jaká ruka, k čertu?“ Zvědavost přehlušila obavy – Barbarič otevřel dvířka a po kovovém schůdku sestoupil na cestu, přičemž se dostavník zhoupl pod jeho vahou.

„Pane,“ otočil se k němu pandur, „neopouštějte kočár. Jsme zodpovědní za vaše bezpečí, a kdyby se náhodou...“

„Nechte toho,“ okřikl ho Barbarič. „Sloužím Jeho Jasnosti Matyáši Habsburskému, následníkovi trůnu. Rozumíte? Přímo jemu. Můžu vám ukázat pověření.“

„Není třeba, pane, věřím vám. Tím spíše se urychleně vraťte dovnitř. Tak významná osoba...“

„Protože jsem arcivévodův pověřenec, podléháte mým rozkazům.“

„Nejsem si jistý, pane...“

„Zato já ano. Skálopevně. Když vám položím otázku, bez vytáček odpovíte. Takže – co jste viděli? Jaký pes? Jaká ruka?“

Ozbrojenec si vyměnil pohled s kočím, ale prošedivělý bricháč jen zmateně pokrčil rameny a protáhl obličej. Pandur odevzdaně zafuněl.

„Přes cestu přeběhl pes, pane,“ ukazoval hlavní karabiny. „Přišel odtamtud, zmizel támhle. V tlamě nesl ruku.“

„Lidskou ruku?“

„Jakou jinou, pane?“

Barbarič se zadíval na kočího. „Vy jste to viděl taky?“

„Jinak bych tak nebrzdil, pane. Něco takového člověk nevidí každý den.“

Notář se zamyslel. „Určitě to byla ruka? Jste si oba jistí? Mohla to být třeba větev. Na člověka padnou dřímoty, a najednou se mu něco mihne před očima, představivost vykypí...“

„Nedřímám jsem, pane, a nebyl to přelud,“ odvětil vozká přesvědčeně. „Přisahám, zřetelně jsem viděl kost a maso. Pravda, už ne čerstvé, zešedivělo a zřejmě bylo červivé.“

„Mohl to být kus zvěřiny. Potulná smečka strhla srnu...“

„Jenom pokud tu běhají srny, které mají místo paznehtů dlaně s pěti prsty,“ zabručel pandur.

Barbarič rozvážně pokýval hlavou. „Budiž. Psisko s lidskou rukou v hubě. Jaké se nabízí vysvětlení? Vyhrabalo ji z hrobu? Našlo pod šibenicí?“

„To sotva,“ pochyboval pandur. „Široko daleko není ani hřbitov, ani popraviště.“

„Tak tedy našlo u řeky utopence.“

„To spíš, ale i Dunaj teče hodně daleko odsud.“

„Pravda.“ Barbarič si zhluboka povzdechl, jako by se mu nelíbilo, kam celá věc směřuje a co z toho pro něj vzejde. „Všechno nasvědčuje tomu, že to souvisí s nějakým zločinem.“

„V těchto končinách řadí lapkové, pane,“ přitakal pandur. „Občas se beze stopy ztratí pocestný. Naposledy kupec s kordováním. Stalo se to minulý týden. Ráno vyjel z Prešpurku, ale do Vídně už nedorazil. Hledali ho marně, vypařil se i s vozem, dvěma koňmi a dcerou.“

„Dcerou?“ zachmuřil se Barbarič.

„Kdo ví, co je ve skutečnosti dostalo,“ pokřičoval se kočí.
„Dunaj tu lemují hluboké lesy a močály, na každém kroku
zpuštělá vesnice nebo starodávná zřícenina, může tu přebývat
leccos nelidského, ba ďábelského.“

Barbarič na něj úkosem pohlédl. „K čemu by byl rusalkám
vůz se spřežením?“

„No...“

„Držme se předpokladu, že šlo o práci lupičů. Co uděláme?“

„Co bychom dělali, pane?“ mračil se na něj pandur. „Do tmy
musíme být v Prešpurku. Vraťte se do kočáru, prosím.“

Notář si znovu povzdechl a zavrtěl hlavou. „Vy to můžete
hodit přes rameno, já ne. To arcivévodovo pověření, o němž
jsem se zmiňoval, se týká boje se zločinem. A tady vyvstalo
vážené podezření, že nablízku došlo k vraždě. Nedá se nic dě-
lat, musím to prověřit.“

„Snad se nechcete vydat po psích stopách? Budete se pro-
dírat lesem a hledat v močálech ohlodané ostatky?“

Barbarič ponořil zrak do lesa, který se rozprostíral mezi
cestou a Dunajem protékajícím přibližně půl druhé míle se-
verněji. Byl hustý, spleťtý a i uprostřed dne plný zlověstných
stínů. Notáře se zmocnil pocit, že cosi v porostu jeho pohled
opětuje. Po zádech mu přeběhl mráz.

„Ne, to opravdu ne,“ přiznal. „Ale ta ruka je důležitá stopa.
Může úřady přivést k ničemům, kteří mají na svědomí ta zmi-
zení.“

„Tak ať konají úřady,“ navrhl pandur. „My máme jiné po-
vinnosti, do večera musíme být v Prešpurku.“

„To už jste říkal,“ zabručel Barbarič. „Kde je nejbližší zastávka?“

„Za hodinu jsme v Altenburgu.“

„Dobrá. Požádám o pomoc místního rychtáře. Zverbuje
bířice a dobrovolníky.“

„Takže s námi nepojedete až do Prešpurku, pane?“ zeptal
se kočí.

Barbarič zaváhal. „Ne,“ zafuněl, jako by mu vlastní odhodlání příliš nevonělo. „Musím dohlédnout na to, aby se celá věc patřičně vyšetřila. Nejsme zase tak blízko válečné hranice, aby se lidské ostatky mírnýx týrnýx povalovaly u cesty. Jen ještě musím... Půjčte mi šavli.“

Pandur nechápal, ale tasil zakřivenou čepel a podal zbraň rukojetí napřed notáři. Barbarič přešel ke stromu u cesty a dvěma švihnutími vysekl do tmavého kmene bledou značku. Potom šavli podal strážci a vrátil se do dostavníku.

Kočí švihl opratěmi a povoz se s hrkotem pohnul. Barbarič slyšel, jak jeho kůň, uvázaný za kočárem, neklidně frká. Jako by z lesa u cesty cítil stejnou hrozbu jako jeho pán.

Epizodu v Altenburgu obvykle Barbarič ve vyprávění přeskakoval, případně ji shrnoval jen do několika vět. Nechtěl společnost nudit tím, jak ho rychtář Schiffer poslal ke všem čertům.

Městečko u Dunaje mělo tržní právo a právě v těchto dnech se konal jarmark. Rychtář potřeboval dráby na udržování pořádku v rušných uličkách – za lidmi, které zajímal obchod, sem přitáhly i pokoutní živly, od poběhlic přes zloděje až po lumpy, kteří člověka vzali po hlavě pro pár krejcarů.

Barbarič se musel znovu odvolat na arcivévodovo pověření. Rychtář chtěl listinu vidět. Při pohledu na vlastnoruční podpis císařova bratra (a budoucího panovníka, jak se proslýchalo) trochu zkontl, čehož notář pohotově využil a zahrnul ho přívalem právnických řečí. Jenže navzdory barvitě vyličeným důsledkům lhostejného přístupu mu Schiffer přidělil pouhé dva ozbrojence. A dodal, že verbování dobrovolníků může rovnou pustit z hlavy. Ony končiny, kde chtěl Barbarič pátrat, měly mimořádně špatnou pověst, kromě zbojníků tam podle místních pověstí cíhali vodníci, víly, bludičky, hadí

ženy, duše utopených, zkrátka veškerá havěť, která má v oblibě mokré nížinné lesy.

Protože do soumraku zbývaly sotva dvě hodiny, Barbarič nenaléhal. Namísto marného oponování hluboce zakořeněným pověrám se raději rychle vydal na cestu.

Přidělení biřicové se jmenovali Johann Fischer a Fritz Fischer. Na první pohled nebyli bratry ani blízkými příbuznými – mladší Fritz byl vyzáblý, snědý, husté vlasy mu rostly těsně nad obočím. Výrazně starší Johann měl zavalitou postavu a holé temeno, z vlasů mu zbyly pouze šedivé chumáče nad ušima. Lišili se také názorem na úkol, který jim rychtář svěřil.

„Jako bychom v Altenburgu neměli dost jiných povinností,“ bručel Johann pod šedivými vousy. „To není jen tak, udržovat pořádek na tržišti, vážený pane notáři. Tahle vaše záležitost se měla nahlásit zemským úřadům. Ať ve Vídni verbují ozbrojence, aby se potloukali odlehlými lesy.“

Fritz naopak uvítal možnost zažít dobrodružství, které bude určitě víc vzrušující než chytání cikánských dětí s ukradeným chlebem. Souhlasil, že je potřeba vypátrat ostatky, případně vystopovat vrahy a konečně s nimi zatočit, jak zákon káže.

„Jen jestli něco takového zvládneme ve dvou,“ dodal.

Notář na něj úkosem pohlédl; vzpomněl si, jak na něj jiní dva ozbrojenci zapomínali, když si nějaký úkol žádal tvrdou pěst, případně střeleckou a šermířskou zručnost. Na druhou stranu musel uznat, že v elegantním černém dubletu prošívaném stříbrnou nití, peleríně po zadek, nařaseném okruží a módním klobouku s uzounkou stříškou a vysokým dýnkem skutečně nevypadá jako člověk vystrojený na výpravu do lesů. Tím spíše, že jeho jedinou zbraní byl rapír s pozlaceným košem.

„Abychom se náhodou,“ dodal Fritz, „nepřidali k těm, kdo se vydali do těch lesů a už o nich nikdo nikdy neslyšel.“

Barbarič jeho obavy chápal, dokonce je sdílel. Čím dál silněji. Na zpáteční cestě z něj úplně vyvanulo počáteční

odhodlání a dostavily se pochybnosti. Pořád ho ale poháněla ta nejobyčejnější lidská vlastnost – zvědavost. *Pes nesl v tlamě lidskou ruku.* Kruci, kdo by nechtěl zjistit, komu patřila a jak došlo k jejímu oddělení od těla?

Asi po půlhodině svižné jízdy dorazili ke stromu se stopou po šavli.

„Pes běžel tam,“ ukázal Barbarič k jihu. „Takže půjdeme támhle,“ obrátil se na sever. „Pokusíme se najít zbytek těla.“

Rychle zjistili, že na koních to nepůjde – porost byl hustý a vlhká půda zrádná. Sesedli a nervózně frkající zvířata vedli na uzdách za sebou. Mladší dráb tasil šavli a dal se do litého boje s houštinami. Zamračený Johann zjevně počítal i s obtížemi jiného druhu a sundal ze sedla karabinu. Hlaveň s ústím jako trouba měl nabitou sekaným olovem.

V lesním šeru pronikavě kvákaly záby a mužům vlhce čvachtalo pod nohama. Stopy objevili záhy. Rovnoběžné rýhy v půdě bezpochyby zanechala kola vozu. Mezi nimi se rýsovaly otisky kopyt i chodidel. Muži si vyměnili významné pohledy.

Stopy kol je přivedly k samotnému vozu. Napůl zapadl do bahna, nad hnědou hladinu trčela jen jedna bočnice a kola na pravé straně. Opatrně vůz obešli a dávali pozor, aby také neuvázli v mazlavé pasti. Po nákladu samozřejmě ani památky. I chomouty byly prázdné, kdosi včas vypřáhl koně. Mrtvoly nikde. Všichni tři zhluboka nasávali vzduch, ale hnijící maso neucítily, jen běžnou zatuchlinu lužního lesa.

„Co dál?“ zeptal se starší Fischer a výrazem i celým postojem dával najevo, že je všemi deseti pro návrat.

Barbarič se mračil na něco, co vypadalo jako úzký tunel v tmavě zeleném porostu. Stopy nohou a kopyt mířily přímo do něj.

„Chtěli jsme najít tělo, ne?“ nadechl se. „Vy nějaké vidíte?“

„Zaručeně skončilo v bahně pod vozem,“ zabručel starší dráb a plácl se dlaní do zátylku – s nadcházejícím večerem byli komáři čím dál dotěrnější.

„Odtamtud by ho pes nevytáhl,“ namítl Fritz. Johann se na něj zamračil, ale mladík pokračoval: „Buď vyčmuchal mrtvolu jen tak pohozenou v lese, nebo ji vyhrabal z mělkého hrobu.“

„Dobrý postřeh,“ přikývl Barbarič a Fritz se celý nafoukl – zjevně mu udělalo dobře, že ho pochválil pověřenec Jeho vídeňské Jasnosti.

Notář zatahl za uzdu nervózního koně a vykročil po stopách. Fischerové se u vozu mlčky přetlačovali pohledy. Barbarič se právě chtěl otočit a popohnat je, když starší biřic kapituloval a oba vykročili za notářem.

Pěšina byla místy schůdnější, jindy se bořila pod nohama. Obloha nad stromy byla stále blankytná, ale v porostu už povážlivě houstlo šero a stíny se úskočně plížily a šátraly.

Z houští před nimi se vynořil masivní sloup.

„Nebesa!“ vydechl notář.

Oba Fischerové se jako na povel pokřižovali.

Sloup ovíjela lesní zeleň a vytrvale ho drolila. Když muži došli blíž, všimli si o kousek dál druhého pilíře z pravidelně opracovaných kamenných kvádrů. Oba byly hodně otlučené, proto Barbariče překvapilo, když zvedl hlavu a uviděl klenutý oblouk, který sloupy dosud spojoval.

„Co je to, u krve na kříži?“ hlesl Fritz.

„Brána, očividně,“ odvětil notář a sklonil pohled mezi pilíře. Stezka se zřetelnými stopami kopyt a chodidel se nořila do portálu.

„Pohanské město,“ zabručel starší Fischer. „Děda vzpomínal, že ještě za jeho mladých let sem odvážlivci z okolních vesnic chodili pro cihly a opracovaný kámen, dokonce i pěkné hliněné tašky se tu a tam našly.“

„A v průběhu staletí,“ dodal Barbarič poučeně, „vesničané hezky rozebrali celé starověké město. Zbytky pohltila země a les. Divím se, že se dochovalo aspoň tohle.“ Znovu si bránu přeměřil obdivným pohledem a vkročil do průjezdu.

„Hej!“ zvolal starší Fischer. „Pomátl jste se?“

Barbarič se ohlédl. „Kroťte se, Fischere. O co vám jde?“

„Nemůžete tam jít!“

„Proč ne?“ zeptal se Barbarič, ale okamžitě toho zalitoval, protože pochopil, že ho dráb zavalí pověrami a strašidelnými báchorkami.

„Určitě tam straší,“ ztišil starý Fischer hlas a notář se musel ovládnout, aby neobrátil oči v sloup. „Přízraky lidí, kteří tu kdysi žili, těch hrozných bezbožných divochů klanějících se krvavým modlám. Každý, kdo má špetku zdravého rozumu, se těm místům obloukem vyhne. Děti z okolních vesnic mají přísně zakázáno chodit si sem hrát. Dokonce ani císařský lovcí sem nevkróčí, i když je tu hojnost zvěře...“

„Dobře, to stačí,“ zavrčel Barbarič. „Pochopil jsem. Za prvé: ti *bezbožní divoši* zřejmě postavili město, které v mnohém předčilo i dnešní Vídeň. Vidíte ta písmena?“ ukázal na jeden z kamenných kvádrů. „Vryli je staří Římané. Ovládli celý známý svět a i do těchto odlehlých, tehdy skrz naskrz barbarských končin přinesli kus civilizace. A za druhé: Ne každý se ruinám vyhýbá. Ty stopy to dokazují.“

„Zlé živly,“ prorokoval starý biřic. „Duchové, démoni a kdejaká sebranka. Vrahové, loupežníci, uprchlíci před zákonem.“

„To poslední je zřejmě pravda,“ připustil Barbarič. Zabořil pohled do lesa za bránou. Už se skutečně stmívalo, i obloha ztmavla a stékaly z ní poslední šmouhy večerních červánků. Notář se zhluboka nadechl. Pak zastrčil ruku do koše rapíru a plynulým pohybem obnažil štíhlou čepel.

„Jdeme.“

„Kdepak,“ zařal se Johann Fischer. „V žádném případě. Mě tam nedostanete ani za všechny poklady světa.“

Barbarič viděl, že s prošedivým drábem nepohne. „Jak chcete. Zůstaňte a hlídejte koně. Bez tak jsou příliš hluční. Počítejte ale s tím, že se o vaší neochotě dozví Schiffer.“

„Klidně na mě žalujte,“ odfrkl si dráb. „Stokrát raději do-
stanu pucunk od rychtáře, než aby se mi do zadku zakousl
Antikrist.“

Barbarič pohlédl na Fritze. Mladík zastrčil šavli do pochvy,
vytáhl od opasku pistoli a naklonil roh s prachem k otevřené
pánvičce. Byl bledý a ruce se mu trochu třásly, ale když vycí-
til notářův pohled, pohlédl mu do očí a odhodlaně přikývl.

„Pojďme.“

„Kdyby něco, křičte,“ utrousil starý Fischer a převzal od nich
uzdy koní. Pořád stříhali ušima, frkali a nervózně máchali
ocasy. Barbarič se v duchu utěšoval, že je to jen kvůli komá-
rům. Ale jen co prošel pod obloukem portálu, onen sebeklam
z něj vyvanul jako pára zpod zvednuté pokličky.

KAPITOLA DRUHÁ

Barbarič objeví doupě ve zříceninách. Temná brána zavede zachránce k podzemní kobce. Radost z nálezů netrvá dlouho.

Barbarič se dokázal soustředit jen na jedinou myšlenku: dal by rok života za to, aby tu s ním teď byli Stein a Jaroš. Sebevědomí, s nímž se vrhl do pátrání v podunajských lesích, pramenilo z úspěchů při předchozích případech. Jenže ani v Schemnitzu, ani v Praze by si neporadil bez svých společníků, nabručeného úzkoprsého kapitána a tajnostkářského málomluvného kaprála. Když se to tak vezme, bez nich by vůbec nepřežil.

Sebedůvěra byla nadobro fuč.

Drába s pistolí poslal dopředu a sám se kradl za ním. Stezka kličkovala šerícím se starověkým městem. Ze zdí povětšinou zbyly jen rovům a mohylám podobné hrboly pod pokrývkou trávy a hustého mláží. Co nerozebrali někdejší sběrači cihel a kamene, na tom trpělivě pracovaly přírodní živly. Tu a tam však ze zeleně stále vykukoval kus zdi nebo pahýl antického sloupu, pod chodidly se z mechu občas vynořila dlažba.

Fischer se zastavil a nasál vzduch nosem.

„Cítíte to?“

Barbarič přikývl. Měl citlivý nos. *Rozmazlený*, opravil by ho Stein.

„Asi táborový oheň. A něco se na něm vaří nebo peče.“

Fischer po něm hodil okem. „Kromě kouře. Něco tu páchne hnilobou.“

Notář znovu nasál vzduch a musel dát drábovi za pravdu.

„Opatrně. Ani jedno není dobré znamení.“

Kradli se podél valu; pod zelenou vrstvou spočíval buď úsek hradby, nebo zeď dlouhého domu. Našli průlom, zřejmě dávnou bránu. Fischer na něco ukázal. Barbarič polkl. Na zemi ležel cár prošíváné látky, patrně rukáv kabátce. Nasákl hnilobným slizem a hemžil se hmyzem a larvami.

Barbarič věděl, že jsou na správné stopě, ale nejásal. Mlčky pokynul drábovi. Prošli mezerou ve zdi, našlapovali s rozvahou. Hned za valem pach výrazně zesílil. Barbarič zašátral po navoněném kapesníku, svém věrném společníkovi. Fischer si gestem získal jeho pozornost a pokynul hlavní pistole. Barbarič se tam zadíval.

V trávě ležely další cáry hadrů, ale také ohryzané kosti a mouchami olepená hromádka, v níž rozeznali hrudní koš. Bez jakýchkoli pochybností lidský. Opatrně ho obešli. Za dalším ohybem pěšiny ztuhli jako přikovaní.

Před nimi se v zemi černala díra.

Fischer se odvážil jako první, Barbarič se šoural za ním. Otvor byl čtvercový, přestože se do něj ze všech stran dralo rostlinstvo. Notář a biřic do jámy váhavě nahlédli. Dolů klesaly strmé kamenné schody. Ze tmy stoupal příšerný smrad. „Sklepení,“ šeptl Fischer.

Znenadání tma v díře ožila, zablýskala očima a na černých křídlech vyrazila ven. Oba muži jen tak tak že nevykřikli úlekem. Rychle couvli od díry. Notář o cosi zakopl a přistál na zadku.

Ze země jako by vytryskl černý gejzír a rozstříkl se do všech stran. Hejno vran se s krákáním rozsypalo po korunách okolních stromů.

Barbarič s kletbou vyskočil. Úzkostlivě se oprašoval a točil se dokola jako pes za ocasem v marné snaze zkontrolovat, zda si oděv neušpinil páchnoucími ostatky. Zarazil se, když mu dráb s prstem na rtech a naléhavým pohledem naznačil, aby přestal.

Rychle zalezli do bukového mlází a s připravenými zbraněmi čekali, zda se někdo nepřijde podívat, co mrchožrouty vyplašilo.

Ptáci na stromech jim chraplavě nadávali. Kromě nich nic nezaslechli. Nikdo se neobjevil. Nastal soumrak, šero v ruinách zhoustlo.

Fischer vážně pohlédl na notáře. „Nechcete se raději vrátit?“

Chtěl, a jak! Našli masový hrob ztracených pocestných a pach kouře je varoval, že vrahové jsou poblíž. Víc zjišťovat nemuseli. Nejrozumnější by bylo okamžitě odejít a vrátit se později s celým oddílem místních drábů, nebo rovnou s vojenským plukem.

A přece Barbarič po hlubokém nádechu zavrtěl hlavou.

„Opravdu?“ ujišťoval se mladý Fischer. „Máme co do činění s vlky v lidské kůži...“

„A to jste ještě urazil vlčí plemeno,“ mumlal Barbarič do kapesníku. „Vím, že je to nebezpečné. Hodně špatná příležitost hrát si na hrdinu. Ale co když někdo potřebuje naši pomoc?“

„Kdo?“

„Všichni nezvěstní nemuseli skončit v díře. Pandur z dostavníku i váš rychtář se zmiňovali, že před několika dny se cestou do Vídně ztratil kupec s kordovánem...“

„Kupec s dcerou, ano.“

„Právě na ni myslím. Otec zřejmě skončil ve sklepení, ale dcera... Dívku nebo mladou ženu jen tak neoddělá ani ten nejzvrácenější ničema.“

„Coby ne?“

„Mladá žena nabízí... *mnoho způsobů využití*. Od těch nejvíc mrzkých po obchod s živým masem. Turecká hranice není zase tak daleko. Křesťanské panny jsou na pohanských tržisťích nejcennějším zbožím.“

Fischer se zachmuřil, ale potom s povzdechem pokýval hlavou. „Dobrá, ale držte se za mnou a ani nepípnete.“

Žádné pípání Barbarič neměl v plánu.

Cestička s otisky nohou a kopyt je vedla po někdejších ulicích i napříč dvory a průlomy ve zdech. Dým byl cítit čím dál zřetelněji a nakonec ho uviděli: šedivá stuha stoupala zpoza vysoké terénní vlny. Ta podle všeho ukrývala masivní zeď. Notář a dráb se opatrně plížili podél valu. Zatáčel do kruhu a Barbarič si vzpomněl na římské koloseum. Jeho domněnka se

potvrdila, když našli otvor, který zřejmě býval hlavním portálem. Prošli jím.

Notář už nepochyboval – ocitli se v amfiteátru. Uvnitř zarostl stromy a houštím, ale i pod příkrovem rostlin a zvětřalých sutin rozeznali terasovité hlediště. Přestože byl ochromený strachem, musel Barbarič obdivovat rozměry stavby. Zde neměli co do činění se zbytky obyčejného legionářského tábora kdesi v barbarském pohraničí. Kdysi tu stávalo skutečné římské město.

Fischer měl jiné starosti. Porostem probleskovalo světlo ohně. Biřic po krátkém váhání sešel z pěšiny a opatrně se ponořil do houští. Barbarič ho následoval.

Zanedlouho mezi stromy zahlédli plameny. Olizovaly dno kotle na trojnožce. U ohniště seděl muž. Přikradli se ještě blíž, aby měli výhled na celý tábor. Nikoho dalšího nespatriili.

Fischer si olízl suché rty. Pistoli namířil na sedícího chlapa. Neznámý měl rozčuchané černé vlasy a stejně neupravené vousy. Prostý oděv tvořila přepásaná košile, ošoupané kalhoty, opánky a šuba z dávno zhnědlé ovčí houně. Na kolenou měl misku a lovil v ní dřevěnou lžící.

Dráb a notář číhali ve stínu porostu, neodvažovali se ani ceknout a oba usilovně přemýšleli, zda je muž opravdu sám. Může mít ta loupežná přepadení, únosy a vraždy na svědomí jeden jediný chlap? *Co když, uvažoval Barbarič, krákání vran přece jen prozradilo náš příchod, a zatímco jeden zločinec dřepí u ohniště a poutá naši pozornost, další ničemové se skrývají kolem? Vyčkávají, až se prozradíme, aby se na nás mohli vrhnout. Co když...*

„Dovraga!“

Muži v houští se přikrčili a zatajili dech.

Za táborem se zvedala zeď zahalená závěsy popínavých rostlin; za dávných dob zřejmě oddělovala arénu od tribuny. Přímo za sedícím chlapem se v ní černala široká brána. Barbaričova představivost ji zaplnila gladiátory a divokými šelmami,

které za burácení davu vbíhají do kolosea a chystají se svlažit písek krví.

Místo polonahých bojovníků a lačných lvů však z otvoru vyšel jen druhý otrhaný vousáč, podobný tomu prvnímu jako vejce vejci, jen vlasy měl výrazně řidší. V ruce nesl prázdnou dřevěnou misku. Pochodeň, kterou si doteď svítil pod nohy, zastrčil do železného držáku u portálu a přešel k ohništi. Sedící zbojník na něj tázavě pohlédl.

„Pořád dělá drahoty?“

Co Barbaričovi naznačila nadávka, to se teď potvrdilo: lotři mluvili chorvatsky. Žádný div, kromě Haslavy bylo nablízku povícero chorvatských osad. Notář této řeči obstojně rozuměl. *Barbarič* bylo staré chorvatské šlechtické jméno a předkové z otcovy strany pocházeli z bánoviny.

„Potvora paličatá,“ bručel plešatý. „No rozumíš tomu? Po tolika dnech o hladu už měla být slabá jako moucha a žadonit o každou plesnivou kůrku chleba. Ale ne, ani guláš jí nevoní. Vždyť mi tu misku vyrazila z ruky! Všechno se rozlilo. Jen tak tak že jsem jí jednu neubalil. Přisámbohu, už se mi ruka svírala do pěsti.“

Rozcuchaný se na něj zamračil. „Na to pozor, Drago. Prešpurčan by nás nepochválil, kdybychom poškodili zboží. Pamatuj, žádná zranění, ani modřiny a škrábance!“

„Pamatuju, pamatuju,“ odsekl holohlavý, naklonil se ke kotli a zakroužil v něm naběračkou. „Jinak bych ji už dávno nakrmil násilím. Dovraga, nacpal bych ji jako kachnu! Takhle schází před očima. Než se Prešpurčan ráčí dostavit, žebra jí budou trčet jako cikánskému šimlovi. To se mu taky nebude líbit. Znáš ho. Hned začne smlouvat o odměně, mudrlant zkurvený.“

Kumpán zamyšleně srkal guláš. „Něco vyplašilo vrány,“ prohodil jakoby mimochodem. „Rozlétly se do všech stran a krákal jako posedlé.“

Holohlavý sklonil naběračku. „Dovraga, to říkáš jen tak? Nešel ses přesvědčit, jestli tu někdo nešmejdí?“

„Kdo by se sem odvážil?“

„Nikdy nevíš.“ Drago pustil naběračku zpátky do kotle, sáhl si na záda a sundal z opasku pistoli s kolečkovým zámekem. Klíčem ho natáhl a sklonil kohoutek do pohotovostní polohy. „Radši se tam půjdu podívat. Aby nás někdo náhodou...“

„Ani hnout, chátro prašivá!“ vykřikl hlas z přítmi.

Barbarič a Fischer ztuhli. Drago zvedl pistoli a o krok ucouvl, druhý chlap odhodil miskou s gulášem a vyskočil ze špalku, na kterém doteď seděl. V ruce se mu kdoví odkud zjevila sekera s dlouhým topůrkem.

„Neslyšeli jste?!“ vyšťekl znovu příkrý hlas. Na pěšině zazněly kroky a do světla táboráku vstoupil Johann Fischer. V rukou svíral karabinu s trombónovou hlavní. „Odhodte ty krámy, jinak...“

Nenechali ho dokončit. Drago bleskově natáhl ruku s pistolí.

„Ne!“ zařval starý biřic a stiskl spoušť.

Znělo to, jako by na lapky vypálila houfnice.

Účinek byl podobný. Drago se zhroutil na záda tak prudce, až mu nohy vyletěly do výšky. I z jeho pistole vyšel výstřel, ale kulka odlétla kamsi do korun stromů. Druhý lotr se zakymácel a zavyl bolestí – olovo z Fischerovy zbraně mělo široký rozptyl, zařinčelo na kotli a pokropilo i střapatého chlapa. Navzdory tomu nespadl. Rozmáchl se sekerou, zuřivě zaklel a v mračnu kouře se kolem ohniště vrávoravě rozběhl proti drábovi.

Mladý Fischer se konečně vzpamatoval.

„Stůj!“ vykřikl, levou rukou rozhrnul houštinu a s namířenou pistolí se prodral na volné prostranství.

Lupič se nezastavil.

Fritz vypálil.

Z lotrova temene odlétl chumáč černých vlasů. Chlap se v krvavém dešti svalil k ustupujícím nohám staršího Fischera.

Vyjevenému Barbaričovi zvonilo v uších. Dým se kroutil, trhal, rozplýval. Plameny v ohništi se uklidnily. Krev vřela v pravidelném rytmu. Mladší Fischer si všiml, co jeho

kulka napáchala na zbojníkově hlavě, rozkašlal se a zakryl si ústa dlaní. Marná snaha, nezvládl to – musel se prudce předklonit a přisplchl k tomu chlívku i svými zvrátky.

Za ním se z mlázi vysoukal Barbarič. Také zahlédl růžovou hroudu mozku, který celý vyklouzl z ošklivě rozšklebené lebky. Bleskově odvrátil zrak. Navzdory hrůze z příšerného krveprolití si zachoval duchapřítomnost a na mírně rozechvělých nohou se potácel k Dragovi. Doufal, že darebák ještě žije a s posledním dechem odpoví na otázku, kdo je *Prešpurčan* a kde ho najdou. Při bližším pohledu však pochopil, že Drago mu už nic neprozradí. Jeho hrud' byla na cáry. Právě se roztrásl, z ran ještě jednou bublavě vyrazila krev, paty se zaryly do země a potom sebou tělo naposledy škublo a znehybnělo.

Barbarič zíral na mrtvolu a divil se, proč i jemu není na vzrácení. Že už by si na podobné výjevy zvykl? Dočista otupěl?

„Kriste Ježíši,“ vyrážel ze sebe Fritz mezi dávivými křečemi. „Kriste Ježíši...“

„Neber Jeho jméno nadarmo,“ zabručel starší dráb.

Barbarič se otočil k Johannovi. Biřic se snažil tvářit pevně, jeho obličej ale ladil se šedivými kníry.

„Kde jste se tu vzal?“

„Ty vrány,“ vysvětloval Fischer. „Napadlo mě, že když jsem je slyšel já, mohly varovat i zbojníky. Tak jsem se vydal za vámi. Pro případ, že budete potřebovat pomoc.“

„Dobře jsi udělal,“ ozval se chraplavým hlasem mladší dráb. Hřbetem dlaně si otřel bledé rty. „Ti ničemové si nic jiného nezasloužili. Vrány hodovaly na jejich obětech. Kdo ví, kolik je tam těl.“

Barbarič se zhluboka nadechl. „Strašná jatka. Ale i tak si můžeme gratulovat. Kdybychom se vrátili pro posily, zítra bychom tu už nikoho nenašli. Takhle jsme zachránili nevinný život. To se počítá.“

„O čem to mluvíte?“ zadíval se na něj starší Fischer nechápavě.

„Děvče,“ zachraptěl Fritz a vysmrkal se mezi prsty. „Kupcova dcera.“

„Cože?“

„Drží ji v té díře,“ ukázal mladík na vchod v ohradě arény.

„Dobijte si zbraně, pánové,“ sevřel Barbarič rapír. „Nebezpečí ještě úplně nepominulo.“

„Myslíte?“ znejistěl starší Fischer a sáhl po měšci s broky.

„Mluvili o třetím kumpánovi. Co když se tu ukáže? Vy,“ kývl na Johanna, „zůstaňte na hlídce. My se podíváme po zajatkyni.“

Fritz štoural nabíjákem v hlavní pistole. Ruce se mu viditelně třáslly. Barbarič prošel kolem ohniště. Guláš voněl, ale i kdyby neměl stažený žaludek, za nic na světě by neochutnal. Kdo ví, jaké maso použili.

Odhrnul převislé zelené úponky v portálu a levou rukou vytáhl z držáku pochodeň. Chvějivé světlo se rozlilo po starých vlhkých zdech – na několika místech byly popraskané a děravé, na podlaze se vršily sutiny. Uvědomil si, jak musí být stavba stará a vratká. Ale když se tam odvážili zbojníci...

„Jdete?“ otočil se na Fritze.

Mladík zaklapl pánvičku pistole a přikývl.

*

Chodba se svažovala, byla to vlastně rampa, po níž kdysi do arény vcházeli nejen válečníci, ale zřejmě také vjížděla spřežení s válečnými vozy. Notář a dráb opatrně sestoupili na podlaží pod amfiteátre – zde se obvykle nacházely kobky pro otroky, klece se šelmami, ale i různá skrytá schodiště a výtahy, jimiž se mohli účastníci zápasů nečekaně dostat do arény a vnutit tak divákům dojem, že vyskočili přímo ze země.

Nehledali dlouho, cestu jim ukázal zřetelný pás stop ve vsudypřítomné vrstvě prachu a zvětralého zdiva. Plazící se světlo před nimi odhalilo cosi jako arkádu. Ve skutečnosti to byla řada kobek s klenutými vchody. Kdysi zřejmě sloužily jako klece

nebo cely, ale mříže už z nich dávno zmizely; poslední obyvatelé s sebou vzali všechno cenné, železo nevyjímaje.

Hned první kobka však byla přehrazená mříží ze svázaných dřevěných tyčí. Zajistili ji klínem v petlici na stěně, kam vězeň zevnitř nedosáhl. Barbarič naznačil Fritzovi, aby počkal opodál. Sám obezřetně přešel k mříží. Pochodeň rozechvěla na podlaze propletený stín. Na konci světelné skvrny se cosi pohnulo – schoulená, otrhaná, špinavá hromádka.

„Slečno?“ ozval se Barbarič. Zvolil němčinu; dívka pocházela z Prešpurku, kde se mluvilo převážně touto řečí. „Rozumíte mi?“

Žádná odpověď. Zvedl pochodeň výš a zamžoural do chabého světla. Rozeznal bledé, vyzáblé ruce, které objímaly kolena skrytá pod špinavou sukní. Obličej halily spleené vlasy. Zopakoval stejnou otázku maďarsky i směsicí češtiny a hornouherské slovenštiny, kterou hovořili někteří chudší Prešpurčané. Když se ani tentokrát nedočkal reakce, vrátil se k němčině.

„Už se nemáte čeho bát. Jste v bezpečí. Jsem notář Matěj Barbarič a přišel jsem vás osvobodit. Možná vás polekaly výstřely, ale žádný strach – to jen vaši únosci zaplatili za své podle skutky. Je po všem.“

Znovu bez odpovědi. Zastrčil rapír do závěsníku a vytáhl z petlice železný klín. Fritz mu pomohl otevřít mříž. Barbarič opatrně překročil práh cely. Z vědra v koutě páchly výkaly, guláš rozlitý po podlaze se výraznou česnekovou vůní marně snažil přehlušit smrad.

„Slečno?“ zopakoval a naklonil se k ubohé hromádce. „Důvěřujte mi, prosím. Všechno je v pořádku. Už se vám nestane nic zlého. Nikdo vám neublíží. Jste volná a mým úkolem je doprovodit vás domů, k vaší rodině.“

Nehýbala se. Zpod vlasů svítily vytřeštěné oči. Barbarič v duchu připustil možnost, že se zajatkyně pomátla. Pravděpodobně byla očitým svědkem vraždy svého otce. Pak ji

surovci odvěkli na toto příšerné místo a na několik dní zavřeli do tmavé podzemní kobky. To, že odmítala jídlo, dokonce se vrhla na vězňatele a vyrazila mu miskou z rukou, možná nebyl projev vzdoru, ale prostě jen toho, že ztrácí zdravý rozum. Barbarič doufal, že nezaútočí i na něj.

„Slečno,“ odkašlal si, „prozradíte mi své jméno?“

Jen na něj zírala.

„Jak se jmenujete, prosím? Víím, že pocházíte z Prešpurku...“

Chtěl dodat z *domu váženého kupce s kordovánem*, ale včas zmlkl – nechtěl jí připomínat zavražděného otce.

Vydala zvuk. Barbarič zpozorněl. Mohl to být jen vzlyk, ale možná se konečně odhodlala hovořit.

„Prosím?“ naklonil se k ní a pokusil se o co nejprívětivější tón i výraz.

„Zollner,“ hlesla a nadzvedla hlavu, aby nemluvila přes předloktí.

„Zollner,“ zopakoval. „To je vaše jméno?“

„Brigita Zollnerová,“ šeptla.

„Jméno ctnostné měšťanky,“ přitakal tónem, jakým se chlácholí dítě probuzené zlým snem. „Teď, slečno Brigito, pokud dovolíte...“

„Zabili otce,“ řekla.

Ztichl.

„Maxmilián Zollner,“ dodala. „Ti dva ho strašně zmlátili a potom...“

Hlas se jí zlomil a oči se zalily slzami, což jim kupodivu vrátilo přičetný výraz.

„Vím,“ řekl Barbarič. „Je mi to upřímně líto. Ujišťuji vás, že ostatky vašeho otce budou řádně pohřbeny podle všech křesťanských náležitostí. Tamtěch zlosynů se už nemusíte bát, dostihl je spravedlivý trest. Můžete vstát, prosím? Odvedeme vás do bezpečí. Máte v Prešpurku příbuzné? Matku?“

Popotáhla a rozpletla ruce na kolenou, náhle přestala být klubkem zsinalých údů a špinavých vlasů, proměnila se

v mladičkou, možná šestnáctiletou dívku v roztrhaném a neuvěřitelně špinavém oděvu, který navzdory všemu prozrazoval příslušnost k bohatší měšťanské vrstvě.

„Gertruda Zollnerová,“ přikývla a protřela si dlaní tvář.

„Vaše ctěná matka?“

Další přikývnutí.

„Dopравíme vás k ní. Hned teď. Než se nadějete, spočínáte v jejím náručí. Když dovolíte, pomohu vám vstát.“

Opatrně k ní natáhl volnou ruku. Chvilí na ni hleděla, potom do ní pomalu vložila svou útlou dlaň.

Když vyšli z kobky, spatřila mladého Fischera a schoulila se za Barbaričova záda.

„Nemáte se čeho bát, slečno Brigito.“ Opakoval její jméno, aby v ní probudil pocit, že je mezi známými. „Tohle je Fritz Fischer, strážník z Altenburgu. Zastupuje zákon, tak jako já. Pomohl mi osvobodit vás.“

Mladík si sundal čepici a mírně se uklonil. „Je mi ctí, slečno.“

Uhladila si sukni a odhrnula vlasy z tváře, přestože tím svůj politováníhodný zevnějšek nemohla vylepšit. Muži ji vedli vlhkým, zatuchlým podzemím. Kulhala, protože měla jen jeden střevíc; druhý určitě ztratila, když ji ničemové vlekli lesem.

Byli přibližně v polovině šikmé rampy, když se před vchodem zablýsklo a zahřmělo.

Barbarič ztuhl na místě. Brigita tlumeně vykřikla a couvla, divže nespadla. Fritz natáhl kohoutek pistole a namířil před sebe.

Oba muži dobře věděli, co to bylo za zvuk.

Johannova karabina.

Ozvěna výstřelu ještě úplně nezapadla do ruin, když zaslechli výkřik. Neartikulovaný, chraplavý, úsečně krátký.

Pak se rozhostilo ticho.

Barbarič jakživ neslyšel nic zlověstnějšího.

KAPITOLA TŘETÍ

Všechno se k zlému obrátí. Zjeví se anděl smrti a Barbarič mu unikne jen zázrakem.

„Johanne!“

Mladý Fischer se neovládl a rozběhl se po šikmé podlaze k bráně obkreslené světlem ohniště.

„Proboha, ne!“ zasyčel na něj Barbarič a ucouvl, přičemž ochránářsky nataženou rukou přinutil Brigitu ustoupit. „Nechodte tam!“

Fritz ho už zřejmě neslyšel. Dosáhl prahu podzemí, jeho postava s namířenou pistolí zčernala na pozadí ohnivé záře.

„Johanne!“ zakřičel. „Pro Krista, ozvi se... Johanne?! Panebože. Panebože!“ Mladík se rozběhl a zmizel Barbaričovi z dohledu. „Pane notáři!“ vykřikl vzápětí. „Rychle, pro všechno svaté!“

Barbarič strčil ruku do koše rapíru a tasil štíhlou čepel. Dech se mu zrychlil. Otočil se k dívce.

„Zůstaňte tady.“

„Ne!“ zabořila mu do ramene štíhlé prsty.

„Tady jste v bezpečí. Slibuji, že se vrátím.“ Podal jí pochodeň. „Nezůstanete potmě.“

„Pane notáři!“ křičel Fritz. „Je zle!“

Brigita vzala pochodeň, čehož Barbarič využil, aby se jí vymanil, a spěšně vykročil vzhůru rampou. Slyšel, jak dívka přidušeně sténá, ale teď na ni nemohl brát ohledy.

Pár kroků před východem zpomalil a přitiskl rameno k otlučené zdi. Spatřil ohniště – plameny se zkrátily, ale guláš pořád hlasitě bublal a z kotle se kouřilo.

Fritz klečel vedle bezvládného zavalitého těla; dolomán nasákl krví, spoustou krve, přímo jí zčernal. Mladík vzlykal a zároveň mezi zuby drtil kletby. Pohledem přeskakoval z druhova těla k houštinám obklopujícím tábor a zase zpátky.

V Barbaričově lebce bubnoval splašený tep. Do divokého rytmu opakovaně zazníval jeden děsivý verš: *Prešpurčan se vrátil. Zabil starého Fischera a teď číhá na ně. Neodejde bez své kořisti.*

Ve Fritzovi něco vzkypělo.

„Ty svině!“ zařval, vstal a namířil pistoli do porostu. „Ukaž se! Vylez, ať ti můžu provrtat kebuli!“

Hlavně nevystřel, prosil ho v duchu Barbarič. Když vystřelíš, vrahovi už pak nic nezabrání...

Po stěnách chodby se rozlilo světlo. Notář málem vyskočil z kůže; bleskově se otočil, rapír ve střehu. Brigita vystrašeně couvla před ostrým hrotem. Barbarič sklonil zbraň tak rychle, že čepel slyšitelně sykla.

„Co tu děláte? Řekl jsem vám, abyste...“

„Pane notáři,“ zasténal Fritz.

Barbarič se k němu otočil. Mladík pozpátku ustoupil k portálu.

„Sebral mu karabinu.“

Barbarič se lépe zadíval na nebohého. Johann Fischer byl jednoznačně po smrti – hrdlo měl prořáté ránou tak hlubokou, že mu hlava držela jen zázrakem.

„Ale prachovnici a měsíc s broky mu nechal. Takže ten neřád nehodlá střílet. Zřejmě zbraň jen odhodil, abychom ji nemohli použít my.“

Sám tomu úplně nevěřil, ale snažil se zabránit panice – včetně té, která se jako žhavý chuchvalec svíjela v jeho útrokách.

„Víte, co to znamená?“ hlesl Fritz.

Samozřejmě že to Barbarič věděl. Vrah se nedal na útěk. Má plán a čeká na svou příležitost. Pravděpodobně je pozoruje i v tuto chvíli.

„Musíme se odsud dostat,“ odháněl notář chmurné předpovědi. Nechtěl Brigitu vystrašit víc, než už byla. „K bráně, ke koním, zpátky na cestu. Zvládneme to, jen se už za žádnou cenu nesmíme rozdělit.“

Fritz na něj pohlédl a chabě přikývl. „Půjdu první.“

Proti tomu notář rozhodně neprotestoval, i když si vzápětí uvědomil, že to na něj klade úkol kryt skupince záda. „Opatrně. Oči na stopkách. Vezměte pochodeň.“

Fritz natáhl ruku a dívka mu dala pochodeň. Barbarič sevrhel v pravačce rapír, levou chytil Brigitu nad loktem a postrčil ji za drábem.

„Pořád krok přede mnou, rozumíte? Ochráníme vás.“

Trhaně přikývla. Slzy jí kreslily stružky ve špině na tvářích.

Fritz vykročil kolem ohniště, mezi rozházenými těly. Notář a dívka mu dýchali na záda. Pohledy neustále pročesávali okolí. Barbarič si všiml, že kromě karabiny zmizela i Dragova pistole. Jejich protivník nebyl hlupák, nechtěl jim dát žádnou výhodu.

Stezka je dovedla k bráně amfiteátru. Vyšli ven a pokračovali podél masivního kruhového valu. Fritz neustále kroužil pistolí a byl připravený střílet, jakmile se něco pohne. Pochodeň držel vysoko, aby ho mihotavé světlo neoslňovalo. Úplně se setmělo, v porostu u stezky se usadila neproniknutelná černota. Mohlo se v ní ukrývat cokoli a kdokoli. Barbarič byl rád, že je schopný hýbat se, hrůzou mu tuhla krev a měkla kolena.

Do nosů je znovu udeřil pach hniloby. Stezka křížovala pobořený dům. Barbarič ucítil, jak se Brigita celá napjala, přímo ztuhla. Vytřeštěnýma očima zírala doprava, k páchnoucí díře v zemi. Zjevně si to místo pamatovala. Musela se snad dívat, jak jí vraždí otce a tělo házejí do hromadného hrobu?

„Tati...“ vzlykla.

„Vrátíme se pro něj,“ šeptl notář. „Slibuji. Nenecháme ho...“

„Kriste!“ zařval Fischer.

Barbarič se k němu otočil právě ve chvíli, kdy biřicova pistole vypálila. Jenže v tom okamžiku už černý přízrak, který se vynořil z temnoty vlevo od nich, svíral Fritzovo zápěstí a tlačil ho vzhůru, takže kulka odlétla kamsi nad stromy.

Brigita zaječela.

Mladík se ohnal pochodní, ale útočník ji odrazil něčím, co se kovově zablýsklo a cinklo. Fritz se zapotácel a pochodeň spadla na zem. Ocelový záblesk se rychle vznesl a dopadl drábovi mezi krk a rameno. Praskla kost. Fritz klesl na kolena a jeho křik se zlomil do chraplavého kvílení.

Vrah vytrhl čepel z rány.

Barbariř ukázal té hrůze záda.

„Pryč!“

Brigitu táhl za sebou, ale po třech krocích s ní něco šklublo a drobná ruka vyklouzla z Barbariřovy dlaně. Dívka zaječela. Notář se ohlédl.

Neznámý mrštil Brigitinou štíhlou postavou na zem a vykročil k Barbariřovi. Ramenatou siluetu ve zmačkaném klobouku zezadu vroubilo světlo upadlé pochodně. Tvář až po oči zakrýval černý šátek. Notářův pohled sklouzl k vrahově zbrani. Čepel dlouhá jako předloktí se směrem k zaoblenému hrotu výrazně rozšiřovala. Už věděl, co to je. Lovecký tesák. Sloužil k vyvrhávání, stahování a porcování kořisti. Hravě si poradil i se silnějšími kostmi.

Útočník se rozmáchl. Barbariř vděčil spíše pudu sebezáchovy než šermířské zručnosti, že včas zvedl rapír a úder vykryl. Čepel tesáku jiskřivě sklouzla po ostří meče a narazila do koše chránícího rukojeť. Notář vytřeštil oči. Vrah zatlačil – měl síly za tři. Železo zaskřípalo. Barbariř ucouvl a ztratil rovnováhu. Nepřistál ale v trávě, kopřivách nebo houští. Měl pocit, že se pod ním otevřela zem.

Nebyl to jen dojem. Barbariř se v ostrých výbuších bolesti skutálel po strmých kamenných schodech. Na dně spadl do něčeho mazlavého. Zároveň zřetelně zakřupaly kosti.

Modlil se, aby nepatřily jemu.

Otrěsný, dusivý smrad byl jako rána kyjem. S námahou se nadzvedl na lokti a vylétl pohledem vzhůru. V trochu bledším čtverci na vrcholu schodiště se tyčila tmavá postava. Barbariř znehybněl. Ve vrahově ruce se znovu zaleskla široká čepel.

Noha v holínce sestoupila na první schod.

Notář zoufale pohlédl na rapír, který zůstal na otlučeném stupni uprostřed schodiště. Příliš daleko!

Odkudsi z ruin přilétl rachot kamenů. Muž v klobouku se ohlédl. Zaváhal jen krátce; pak se prudce otočil a neslyšně jako duch zmizel z Barbaričova zorného pole. Dívka mu byla přednější a právě se snažila uprchnout. Vyzvil za ní.

Jen co pominula bezprostřední smrtelná hrozba, na notářovy smysly naplno zaútočily všechny ostatní vjemy.

Hra na hrdiny skončila. Konečně se prohnul a začal hlasitě zvracet. Tím nadobro zneuctil ostatky naházené na jednu slizkou, příšerně páchnoucí hromadu.

Ještě se mu zvedal žaludek, když se s námahou vyhrabal z červivých mrtvol. Při té příležitosti zjistil, že mu pronikavá bolest v levém zápěstí ochromila ruku. Nemohl ani hýbat prsty. Bezpochyby zlomenina. Tlumeně zaskučel. Strhl si okruží – škrtilo ho, a navíc si ho znečistil zvratky. Nohy měl naštěstí v pořádku; vyškrábal se po několika stupních, přičemž se zdravou rukou přidržoval stěny. Popadl rapír. Doufal, že mu to dodá kuráž a vrátí střízlivé uvažování.

Mýlil se.

Kdyby se někdo díval zvenčí, viděl by, jak se z díry nejdříve vynořuje zašpičatělá čepel. Potom se objevila hlava s nakrátko ostříhanými vlasy – klobouk zůstal kdesi ve sklepení. Barbarič se důkladně rozhlédl. Když nepostřehl přímou hrozbu, vysoukal se nahoru. Jak očekával, Brigita byla pryč. Vrah chvála-bohu také. Opodál u stezky stále blikala pochodeň. Barbarič k ní zamířil. Hlava se mu trochu motala. Při pádu se udeřil do místa nad uchem, cítil, jak mu odtamtud teče krev.

Fritz Fischer napůl ležel, napůl seděl u travnatého hrbolu, pod nímž se skrýval zbytek staré zdi. Pravou rukou si svíral

krvavou ránu v horní části hrudi. Mezi prsty mu vytékal tmavý, jakoby černý proud. Mladík ještě žil, ale dech už se mu krátil, víčka klesala jako opilci před zavíračkou a obličej měl bílý jako tvaroh.

Barbarič si k němu dřepł.

„Je mi to líto,“ prodral sevřeným hrdlem. „Jako je Bůh nademnou, je mi to neuvěřitelně líto. Pokud mi můžete odpustit...“

„Křídla...“ zachraptěl mladík.

„Prosím?“ naklonil se notář blíž.

„Černá... křídla...“

„Nerozumím. Co to znamená? Co jste viděl?“

„Anděl... smrti...“ Druhým slovem jako by nešťastník konec skutečně přivolal. Chrčivě vydechl, oči se mu obrátily v sloup, hlava se zvrátila dozadu a tělo ochabło, v mžiku se proměnilo v bezduchou chladnouci schránku.

Barbarič zatnul zuby. Tohle si bude do smrti vyčítat. Zároveň ale nechtěl, aby ono „do smrti“ trvalo už jen pár minut. Musí okamžitě zmizet. Vrah se může vrátit, aby dokončil načatou práci.

Zadíval se na pochodeň pohozenou na pěšině. Rapír, nebo světlo? Mohl použít jen jednu ruku, levá mu bezvládně visela vedle těla. Představa, jak klopýtá zříceninami a močálovitým lesem potmě, mu sevřela žaludek. Přesto světlo zavrhl – mohl by jím přivábit vraha.

Nechal pochodeň být a vrávoravě vykročil po stezce. Brzy pochopil, že bez světla je jako slepý. Nebude lepší schovat se někam do houští a počkat na úsvit?

V černotě před ním zaržál kůň. Barbarič ztuhl na místě. Zřejmě už byl blízko brány. Johann Fischer nechal koně bez dozoru. Větrí nebezpečí? Chce se jich zmocnit někdo cizí?

Chvilí trvalo, než se Barbarič odvážil pokračovat. Obezřetně se proplétal mezi starými zdmi a houštinami, dokud se před ním netyčil majestátní portál. Vládlo tam ticho, nic se nehýbalo. Barbarič očekával, že ho koně zavětrí (poté co

se vyvával v hnilobě, musel být cítit na hony daleko) a přivítají zafrkáním. Nic takového.

Proklouzl pod vysokým obloukem. Jak už chvíli předvídal, zvířata zmizela. Nemohla utéct, jen tak se utrhnout, určitě je vzal vrah. Aby se pojistil, že ho nikdo nebude pronásledovat, a také aby snadněji dopravil svou kořist do... kam vlastně?

Barbarič se posadil na mechem zarostlý kámen. Hlasitě funěl, pokoušely se o něj mdloby. Ne, nepodlehne. Ani tu nebude čekat na úsvit. Musí se dostat na cestu do Altenburgu. Beze světla však zabloudí v lese a skončí v bahně jako ten kucecký vůz.

Vzal rapír a vstal. Syčel bolestí. Přece jen se vrátí pro pochodeň. Také si zkusí vyrobit dlahu a obvaz. Musí to zvládnout. Musí přežít.

A nalézt unesenou prešpurskou dívku. Stůj co stůj.

*

Rychtáře Schiffera probudilo štěkání psa na dvoře.

Jindy by neprocítl, obvykle spal jako zabítý a psa, který nejednou po nocích vyl na měsíc, vyhrožoval kunám, liškám a nočním tulákům, nebo jen odpovídal psům na jiných dvorech, už skoro nevnímal.

Dnes však nebyly běžné okolnosti. Okamžitě se posadil na posteli.

„Co se děje?“ zamumlala žena.

„Nic, Klaudie. Spi.“

Přes noční košili si přehodil rychtářskou šubu a dveřmi vyšel na ochoz s dřevěným zábradlím, který lemoval delší stěnu domu.

Na Altenburgu ještě ležela tma, rychtář ale odhadoval, že do rána už mnoho času nezbyvá. Večer dlouho nervózně vyčkával na návrat obou Fischerů a toho učeného nafoukance. Když ponocný odtroubil desátou hodinu, Schiffer za ním vyšel

na ulici a přikázal mu bdít celou noc. V případě, že se ti tři vrátí, měl ho přijít okamžitě probudit. Myslel si, že tím setřásl starosti a klidně usne, ale převaloval se v posteli tak dlouho, že slyšel i poslední hlídačovu obchůzku o půlnoci.

„Kuš!“ okřikl psa, který škubal řetězem směrem k dvoukřídle bráně. Přes ni se vcházelo na dvůr chráněný vysokou dřevěnou ohradou. „Zalez!“

Pes zmlkl, ale do boudy se nevrátil, zůstal ve střehu, skrz tesáky cedil vrčení.

Brána se otřásala pod nárazy netrpělivě pěsti.

„Pane rychtáři!“

Ponocný. Jindy zvonivý hlas se třásl úzkostí. Schiffer okamžitě věděl, že je zle. Vykročil po ochozu a nedokázal se rozhodnout, jestli má nadávat, nebo se modlit. Po dvoře se rozlilo světlo lucerny, zazněly bručivé hlasy – hluk probudil čeled.

„Jděte otevřít, pitomci!“ zanedával rychtář. „Než zburcuje celou vesnici!“

Z vedlejších dvorů se už ozývali psi. I ten rychtářův znovu zaštěkal, ale Schiffer ho tentokrát okřikl tak, že zvíře s vyčítavým kňučením zalezlo do boudy.

Podomek mezitím vytáhl závoru a pootevřel bránu.

„Pomozte!“ nahlédl mezerou ponocný.

Rychtář sešel po vrzajících dřevěných schodech a pospíchal k bráně. Právě když vyhlédl na ulici, ponocný a podomek zvedli muže, který doteď seděl opřený o plot. Dávali pozor, aby mu nehybali rukou – měl k ní rozpáraným kapesníkem přivázanou dlahu z obyčejné větve a zavěsil si ji na provizorní obinadlo z opasku.

„Pane notáři?“ vydechl Schiffer a zakryl si dlaní ústa a nos. „Kriste, co se vám stalo? Kde jsou Fischerové?“

Barbarič neodpověděl, brada mu padla na prsa, a když ho dva muži táhli do brány, špičky chodidel jen bezvládně táhl po zemi. Zřejmě všechnu sílu vyčerpal na to, aby se dostal do Altenburgu. Jen co dosáhl cíle, mohl omdlít.

„Hrome, ten ale smrdí,“ pokašlával ponocný. „Jako by se vyválněl na hnojšti.“

„To není hnůj,“ bručel Schiffer. Vzal podomkovu lucernu a svítil jim na cestu ke dveřím v přízemí, z nichž vykukovaly vystrašené služky. „Páchne jako červy prolezlá mršina. Raději nechci domýšlet. Přišel sám?“

„Sám,“ přikývl ponocný.

„Koně neměl?“

„Ne, dotrmácel se pěšky, už sotva pletl nohama.“

„Nic neřekl?“

„Jen vaše jméno. Pak se sesypal.“

Rychtář se obořil na služky, ať neokounějí, přinesou šnaps a zatopí v kamnech. Budou potřebovat teplou vodu. Spoustu teplé vody.

Když v pokoji pro služebnictvo pokládali Barbariče na postel (s vědomím, že povlečení budou muset spálit), ovázaná ruka mu klesla a narazila do pelesti. Notář otevřel oči a chraplavě vykřikl. Zároveň se pokusil posadit.

„Jen ležte,“ zatlačil mu rychtář na pravé rameno. „Postaráme se o vás. I když si to zřejmě nezasloužíte.“

Barbarič se zmateně rozhlížel vyvalenýma očima.

„To jsem já – Schiffer,“ sklonil se k němu rychtář. „Jste v Altenburgu. V bezpečí. Rozumíte?“

Notář zamrkal a napjaté tělo se uvolnilo, hlava klesla na polštář. Potom si znovu uvědomil bolest, zasténal skrz zatnuté zuby a pravou rukou zašátral po té druhé.

„Buďte v klidu. Ženy vás ošetří a podomka jsem již poslal pro kněze.“

Barbarič k němu prudce otočil hlavu.

„Ne proto. Není to s vámi zase tak zlé. Náš farář má i felčarské vzdělání. Prohlédne vás, jestli nemáte horší zranění než jen jednu prasklou kost. Přinesli jste to pití?“

Podali mu proutím opletenou láhev.

„Nejdříve vodu!“

Podomek Barbariče nadzvedl a postarší služka přidržela u notářových úst džbán s čerstvou vodou ze studny. Dychtivě pil, dokud mu nezaskočilo. Vyčerpaně klesl zpátky na polštář.

„Děkuji,“ zachroptěl.

„Vrátila se vám řeč,“ řekl Schiffer temnějším tónem. „To je dobře. A co paměť? Tu jste neztratil? Tady nad uchem jste se škaředě praštil, farář vám to bude muset zašít.“

„Našli jsme...“ začal Barbarič, ale musel si ještě jednou odkašlat. „Našli jsme vůz. V lese, v močálu. Pak jsme vešli do zřícenin. To staré město...“

„Vím, které myslíte.“

„Byla tam.“

„Kdo?“

„Těla. Hromada mrtvých těl. Všichni ti kupci a pocestní, kteří zmizeli mezi Prešpurkem a Vídní...“

„Kde jsou Fischerové?“ zeptal se Schiffer znovu, důrazněji, jako by ho nic jiného nezajímalo.

Notář opětoval jeho pohled. Než našel správná slova, rychtář pochopil. Přísné rysy mu zvadly, vrásky se prohloubily, oči získaly nepřítomný lesk.

„Můj Bože... Oba?“

„Mrzí mě to. Ani nevíte, jak moc mě to...“

„Jste si jistý?“ Schifferovi znovu ztvrdl hlas. „Víte určitě, že zahynuli? Možná jste se jen ztratili jeden druhému. Leží zranění někde v lese a modlí se, že přijde pomoc. Co?“

„Ne. Viděl jsem těla. Jsou po smrti. Je mi to líto...“

„Do psí prdele s tou vaší lítostí!“ vyštěkl rychtář, až sebou všichni v místnosti trhli. „Je to vaše vina. Vaše, nikoho jiného! Říkal jsem vám, že je třeba celou věc zvážit, uvědomit úřady, počkat na oblastní dráby nebo přímo na vojenský oddíl z Vídně. Ale vy ne, cpal jste mi pod nos ten cár od vrchnosti, povyšoval se, nedal si říct. A teď jsou kvůli vám mrtví dva dobří chlapi. Co řeknu jejich rodinám?“

Schifferovi došel dech. Barbarič na něj hleděl vodnatýma očima. Rychtář se odvrátil, přešel kolem postele a zase zpátky jako šelma v kleci. Všichni se mu klidili z cesty.

„Hlupáku!“ vyprskl ještě. „Je mi jedno, jestli mě budete volat k zodpovědnosti za urážku na cti. Jste hlupák a ty dva máte na svědomí.“

„Ano. Já vím.“

Rychtář se zastavil u pelesti, založil si ruce na hrudi a zabóřil do notáře pohled, jako by ho chtěl silou vůle protlačit i s postelí pod zem, přímo do propasti nárků.

„Kdo to udělal?“

„Lupiči. Vrahové. Ve starém městě jsme našli tábor. Čekali tam dva chlapi, odporná chamrad'... Došlo ke střelbě. Ti dva byli na místě mrtví.“

„Ale Fischerové také.“

„Ne.“

„Ne? Tak co...“

„Ti dva na někoho čekali.“

„Ach tak.“

„Na někoho z Prešpurku. Tak mu říkali. *Prešpurčan*. Zřejmě od nich kupoval kradené zboží a unesené ženy. Jednu jsme našli v podzemní kobce. Brigitu Zollnerovou.“

„Zollner? Tak se jmenoval ten ztracený kupec. Našli jsme jeho dceru? Živou?“

„Živou. Ale...“

„Už je po smrti.“

„Ne. Prešpurčan ji unesl. Poté co zabil dráby. Překvapil nás. Přísahám, já...“

„Na vaše přísahy nejsem zvědavý. Nemůžete udělat nic, čím byste tu strašnou chybu odčinil. Nevrátíte Fritzovi a Johannovi život.“

„Vím. Můžeme ale dopadnout jejich vraha.“

„Ano? Poznal jste ho? Viděl jste mu do tváře?“

„Měl masku...“

„Tak jak ho, u horoucích pekel, chcete najít?! Víte jen to, že je z Prešpurku. Trochu málo, nemyslíte?“

„Vystopujeme ho. Zachráníme slečnu Brigitu. Pane rychtáři, musíme okamžitě rozběhnout pátrání...“

„Tak počkat!“ vyštěkl Schiffer a sklonil se nad notáře. „Po tom všem, navzdory té nepopsatelné hrůze, mi pořád chcete dávat rozumy? Říkat mi, co mám dělat, jaké rozkazy vydat? Opravdu? Dobře si to rozmyslete, člověče!“

„Pane rychtáři,“ zopakoval Barbarič tichým, mírným, ale přesto neústupným hlasem, „je třeba poslat zprávu...“

„To se rozumí. Obeznamím úřady. Ale nejdříve svolám pátrací výpravu. Půjdeme do těch prokletých pohanských zřícenin a najdeme Fritze a Johanna. Nenecháme jejich ostatky napospas vránám a potulným psům.“

„Ne, pane rychtáři. Poslouchejte mě. Posel musí odjet hned. Odveze do Vídně dopis, který vám tady a teď nadiktuju. Zavolejte písaře. Anebo abychom neztráceli čas, vy přineste papír a kalamář.“

Schiffer vypadal jako sud se střelným prachem, na němž se už zkracuje jiskřící zápalná šňůra. „To nemyslíte vážně,“ řekl kovovým hlasem. „V této situaci mi chcete rozkazovat? Kdepak, pane. Nic takového. Ležte, léčete se a děkujte Bohu, že jsem vám nepřidržel na obličejí polštář.“

Barbarič na něj hleděl a čekal, až trochu vychladne. Pak řekl zdánlivě bezvýrazným, avšak zvláště naléhavým hlasem:

„Musíte to udělat, pane rychtáři. Napíšete dopis a okamžitě pošlete jezdce do Vídně. Společně se potom budeme modlit, aby tam ještě zastihl ty, kterým bude zpráva určena.“

„O kom to vlastně mluvíte?“ zeptal se Schiffer po chvíli mlčenlivého sopotění.

„Máte pravdu,“ řekl Barbarič jakoby bez souvislostí. „Udělal jsem chybu. Nenapravitelnou chybu. Než jsem se vrhl vstříc nebezpečí, měl jsem povolat posily. Zkusím to napravit. Povolám je teď. Vím, Fritzovi a Johannovi už život nevrátí. Ale

postarají se, aby vrah neunikl trestu. V tom jsou opravdu dobří.“

Kdosi zaklepal na pootevřené dveře. Všichni v místnosti sebou polekaně trhli.

„Volal jste mě, rychtáři?“ vstoupil postarší muž v kněžské sutaně.

„Pochválen, otče,“ obrátil se k němu Schiffer. „Nepřinesl jste čirou náhodou i psací potřeby?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Stein skočí do případu rovnýma nohama. Kaprál Jaroš způsobí rozruch v zájezdním hostinci.

Ubručený úzkoprsý kapitán dorazil do Altenburgu v pravé poledne.

Barbarič se zrovna probudil. Tvář měl ještě popelavou a oči jako dva zašlé krejcary. Cítil se jako po propité noci. Týkalo se to ale jen hlavy; žaludek měl kupodivu v pořádku, útroby přímo skučely hladem.

Rychtářova žena přikázala služce, aby notáři přinesla oběd do postele. Hrdinsky však vstal a došoural se ke stolu v hlavní místnosti rychtářova domu. Tam podle výrazů paní Schifferové, jejích dospívajících dcer a všech okolo pochopil, že zamýšlené servírování v posteli nebylo projevem ohleduplnosti.

Prostě nestáli o jeho společnost.

Měl na sobě vypůjčený prostý oděv, jeho svršky služby vypraly a rozvěsily na slunce. Navzdory tomu pořád zoufale potřeboval koupel. To však nebyl hlavní důvod, proč rychtářova rodina za odměřenými tvářemi skrývala mnohem nevlídnější myšlenky a pocity. Měl pocit, že by nejraději vzali hole a vypráskali ho z vesnice jako žebravého tuláka. Odvedl Fischerovy na smrt. Kvůli němu muži z vesnice trávili dnešek prohlédáváním lesů a zřícenin, kde jim hrozila bůhvíjaká nebezpečí.

Zkrátka a dobře, byl zhmotnělou zlou zvěstí a ještě s ním byly starosti.

„Jsem vám neskonale vděčný, paní rychtářko,“ odkašlal si. „Bůh vám žehnej za pomoc a péči. Věřte nebo ne, naprosto chápu váš zdrženlivý postoj. Nejsem v tuto chvíli vzorem ideálního společníka. Ale když dovolíte, vaše okouzlující přítomnost mi dodává sílu a pomáhá zapomenout na noční hrůzy a útrapy.“

Paní Schifferová byla obstarožní matrona se zadkem jako půl statku, ale podoba s pohlednými dcerami naznačovala, že

kdysi mohla být velkou krasavicí. Barbarič svá slova doplnil plachým, jakoby stydlivým a dočista odzbrojujícím úsměvem, kterým obvykle rozpouštěl i ten nejsilnější led.

Odměnila jeho pokus takovým pohledem, že okamžitě sklapl a sklonil zrak k jídlu.

Právě dojedl slepičí vývar a zkroušeně čekal, než sluhové přinesou druhý chod, když se venku strhl rozruch, zavržala brána a na dvoře zaklapala kopyta.

Dva koně, odhadoval Barbarič. Že by? Tak rychle?

Dusot utichl, seběhlo se služebnictvo, jezdci sesedli a vešli do domu. Kroky řinčící železem byly nepravidelné, jakoby přerušované, prozrazovaly kulhání. Barbarič ožil, narovnal ramena, dokonce se pousmál. Jako první vešel rychtář Schiffer, ale hned za ním se objevil dobře stavěný, i když nepříliš vysoký čtyřicátník v širokém klobouku a vojenském kabátci přepásaném bandalírem. Kníry měl prošedivělé a oči jako obloha před bouří.

„Kapitáne!“ zvolal notář a vstal.

Voják jako by si ho vůbec nevšiml – sundal klobouk z hlavy a uklonil se směrem k rychtářce.

„Kapitán Joachim Stein ze Stříbrné skály.“

„Vítejte, kapitáne. Přijměte pozvání ke stolu.“

„Děkuji, paní, ale naléhavé záležitosti...“

„Trvám na tom. Jestli tomu dobře rozumím, přijel jste z Vídně.“

„Přesně tak.“

„Musel jste vyrazit brzy ráno.“

„Právě svítalo.“

„Určitě jste hladový jako vlk. Nechám vám prostřít.“

„Mezitím půjdeme do pracovny,“ rozhodl Schiffer. „Musíme probrat věci, které nejsou pro babské uši.“

Žena se na něj neklidně podívala. „Je to tak zlé?“

Neurčitě kývl hlavou a zamířil ke dveřím, které vedly kamsi do stinných útrob domu.

„Barbariči,“ kývl Stein na notáře, jako by přivolával pacholka. Než opustili místnost, rychtář přikázal služce přinést džbán vína a dvě sklenice. Barbarič se rychle dovтіpil, komu nenalijí.

*

Notář měl pocit, že se pod Steinovým pohledem rychle scvrkává.

Rychtárova pracovna byl tmavý kutloch zaplněný knihami, svitky a všemožným harampádím. Většinu prostoru zabíral široký stůl, u zdi stál velký vyřezávaný kabinet s mnoha šuplíky a přihrádkami, naproti v koutě kovaná truhlice s masivním zámkem, pravděpodobně altenburská pokladnice.

Barbarič se posadil na židli s vysokým vyřezávaným opěradlem. Stein zůstal stát a shora na něj upřeně hleděl. Tvářil se jako hlava inkvizičního soudu těsně před vyřknutím ortelu. K tomu občas pokýval hlavou, jako by hodnotil a zároveň káral. Ani nemusel nic říkat, notář přímo slyšel ozvěny bručení z kapitánovy mysli. Odkáslal si.

„Kde je kaprál?“

„Dostal jiný úkol.“

Barbarič se zatvářil tázavě, ale Stein očividně neměl v úmyslu zacházet do podrobností. Sklonil zrak k notářově ruce.

„Zlomená?“

Barbarič přikývl. „Bolí to jako čert.“

„Jaroš se vám na to podívá. Napraví kost, pokud bude třeba.“

„Ošetřil mě místní farář. Zdálo se, že felčarství docela rozumí.“

„O tom vůbec nepochybujte,“ ozval se Schiffer a rázným pohybem předloktí udělal na zaplněném stole místo pro džbán a sklenice.

„Jaroš se na to stejně podívá,“ uzavřel Stein.

„Kdy se k nám připojí?“ chtěl vědět Barbarič.

Stein se ani tentokrát neobtěžoval s vysvětlením. „Udělal jste chybu,“ prohlásil. „Měl jste pro nás poslat mnohem dřív. Hned jak jste získal podezření, že jste na stopě zločinu.“

Notář si povzdechl. „Já vím. Ale podívejte se na to i z druhé strany.“

„Má to nějakou druhou stranu?“

„Kdybych otálel, dnes už bychom ve zříceninách nenašli ani zbojníky, ani dívku. Nedožvěděli bychom se, že ta loupežná přepadení řídí jakýsi Prešpurčan, překupník kradeného zboží a unesených žen.“

„Ale Fritz a Johann by byli pořád naživu,“ zabručel Schiffer.

Stein si od něj vzal sklenku s vínem a napil se. „Bůh opatruj jejich duše. Škoda každého poctivého křesťanského života. Ale notář má pravdu.“

Barbarič překvapeně zamrkal, ale kapitán nevšímavě pokračoval: „Kdyby nejednal tak rychle, našli bychom jen mrtvé pocestné. Loupežníci by byli pořád na svobodě a nic by jim nebránilo pokračovat v krvavých zločinech. Takhle se dva dočkali spravedlnosti a nám zbývá vystopovat už jen jednoho.“

„Ale nejhoršího,“ zdůraznil Barbarič. „Právě on všechno řídil. A ke všemu je to surový, zákeřný zabiják. Nelidská bestie. A nemyslete si, že zase zveličuju, Steine. To, co jsem tam v noci zakusil... Bože. Buďte rád, že jste s ním neměl tu čest.“

„Vynasnažím se to napravit.“

„Prosím?“

„Musíme ho vypátrat. S Boží pomocí se nám ještě podaří zachránit tu dívku.“

„Na nic jiného nemyslím. Jenže kde začít?“

„Už jsme začali.“ Stein se konečně posadil. „Byli jsme v rozvalinách.“

„Opravdu?“

„Nechal jsem jednoho strážníka u označeného stromu,“ objasnil Schiffer. „Počkal na jezdce z Vídně a ukázal jim cestu k pohanskému městu.“

„Všechno jsme viděli na vlastní oči,“ přikývl Stein. „Zbojnický tábor, podzemní kobky, čerstvé mrtvoly i těla ve sklepení.“

„Kolik obětí jste vynesli z díry?“ zeptal se Barbarič.

„Sedm,“ odpověděl mu rychtář. „Ale mí muži pořád prohlédávají ruiny, jestli nenajdou další hroby.“ Pozvedl k ústům číši a jediným douškem ji do sebe obrátil. Snažil se tvářit pevně, jak vyžadovala jeho funkce, ale očividně na něj dolehla hrůza z toho, co dnes viděl. Uvnitř se třásl.

„Ti ze sklepení,“ navázal Stein, „byli všichni muži. V různém stupni rozkladu. Jeden zrál sotva pár dní...“

„Zollner.“

„...z nejstaršího zbyly jen kosti a plesnivé hadry. Jaroš tvrdí, že první oběť tam hodili nejméně před rokem.“

„Zkoušeli jsme určit, co byli ti nebozí zač,“ ujal se slova Schiffer. Víno mu pomohlo, hned si zase dolil. „Jistě, lupiči je okradli i o cennější kusy šatů, ale nějaké svršky se zachovaly. Dá se z nich usuzovat jedno: lotři nepřepadávali jen majetné pocestné. Leželi tam na jedné hromadě kupec, potulný řemeslník i obyčejný sedlák, kterého zřejmě přepadli cestou na trh. Chvilí nám to vrtalo hlavou, ale váš nález v kobce nám dal odpověď. Víme, podle čeho si zbojníci vybírali oběti.“

„Dívky,“ dovtípil se i Barbarič.

Schiffer se znovu napil, tentokrát střídmeji. „Zmínil jsem se vám o těch záhadných zmizeních mezi Altenburgem a Haslavou za poslední rok. Víte, všechna měla něco společného. Při každém přepadení se ztratila mladá žena. Přirozeně, každá z nich putovala s mužským průvodcem, nejčastěji otcem nebo bratrem, ale ani to je nezachránilo.“

„Žádné ostatky ve zříceninách nepatřily ženě,“ podotkl Stein.

Barbarič zamyšleně přikývl. „Je to nad slunce jasnější. O tohle šlo zbojníkům především. Jejich hlavní kořistí byly mladé ženy. Ty zavírali do kobky a potom prodávali Prešpurčanovi. Jejich mužské průvodce zabíjeli a okrádali jen tak mimochodem, na přilepšenou.“

„Takže tu máme nejméně sedm unesených dívek,“ řekl Stein.

„Obávám se, že jich bude víc,“ zabručel Schiffer.

Tázavě se na něj zadívali.

„Celou cestu jsem pátral v paměti, kapitáne. Uvědomil jsem si, panebože...“

„Co?“

„Za poslední rok nebo dva jsme tu měli víc takových případů. Nejen přepadení na hlavní cestě. I z okolních vesnic se ztrácely mladé dívky, většinou ještě panny. Šly prát k potoku, do lesa na maliny nebo hrabat seno, a už se nevrátily, slehla se po nich zem.“

„Kolik jich mohlo být?“ zamračil se Stein.

„Deset? Tucet?“

„Včetně těch sedmi, jejichž průvodce jsme našli ve sklepení?“

„Kromě nich.“

Kapitán a notář se na sebe podívali.

„Přičemž berte v potaz, že nevím o každém zločinu v oblasti,“ dodal rychtář. „Může jich být víc. Mnohem víc.“

„Bezmála dvacet unesených dívek,“ shrnul to Barbarič s pohledem upřeným na rychtáře, „a vás doteď nenapadlo, že ty případy mohou souviset?“

Rychtář pokrčil rameny. „Doba je zlá. Bůh mi odpusť, ale... pochopte...“

„Co mám chápat?“

„V pohraničí zuří válka s Turkem. Krajem se prohánějí oddíly martalovců a akindžiů. Turci slídí hlavně po jídle, ale nepohrdnou ani hezkou otrokyní. I císařští žoldnéři bez ustání pochodují sem a tam a taky nenechají žádnou sukni na pokoji. Ženy se prostě ztrácejí.“

Barbarič se znovu podíval na Steina. Kapitán se napil vína.

„Zdá se,“ řekl temně, „že si tu nějaký čubčí syn zřídil výnosné živobytí. Dohodl se se dvěma místními lapky, aby mu lovili mladé ženy. Ty potom vodil... kam?“

„Možností je několik,“ přemýšlel Barbarič nahlas. „Může je prodávat do hostinců a nevěstinců, jako otrocké služby

do panských sídel... ale nejspíš je unáší na jih. Turecká hranice není daleko. Pohanští otrokáři platí za křesťanské dívky zlatem.“

Steinovo čelo se zvrásnilo. „Potřebovali bychom vojenský oddíl nebo alespoň kumpanii župních hajduků, abychom mohli pročesat kraj a dopadnout osamělého pocestného s dívkou. A takové posily nám nikdo nedá, ne teď, uprostřed války. Musíme na to jít jinak. Zjistit, co je ta svině vlastně zač. Barbariči, co všechno o něm víme? Viděl jste ho.“

„Dokonce zblízka. Jenže měl masku a byla tma.“

„Další maskovaný parchant? Jako by nám nestačil ten v Praze!“

„Ani nemluvte.“

„Nevšiml jste si na něm něčeho zvláštního? Jaké byl postavy?“

„Střední, jako vy. Ale silný jako kůň.“

„Čím zabil ty dráby? Musel mít nůž nebo...“

„Tesák. Lovecký tesák. Ne špičatý jako Jarošův, ale ten se širokou čepelí, co vypadá skoro jako řeznický sekáček...“

„Vím přesně, jaký myslíte. To je poměrně běžná zbraň.“

„No právě.“

„Co ještě? Přemýšlejte!“

„Na nic si nevzpomínám.“

„Co hlas? Řekl něco?“

„Ani slovo.“

„Tak cokoli jiného,“ naléhal Stein. „Často se chlubíte, že máte pozorovací nadání. Tak mluvte, co jste vypožoroval?“

„Kapitáne, je těžké v takové situaci...“

„Cokoli!“

Barbarič se zachmuřil. „Možná... ale to je asi hloupost...“

„Mluvte!“

„Anděl smrti.“

„Cože?“ naklonil Stein hlavu.

„Fritz Fischer, jeden z těch drábů... než dodýchal, řekl pár slov. *Anděl smrti. Černá křídla.*“

„Co to znamená?“

„Nejdříve jsem si myslel, že blouzní. Už měl duši na jazyku, a jen co to vyřkl, odebral se na onen svět. Tehdy, těsně před koncem, prý člověk vidí leccos. Ale možná opravdu něco zahlédl. Přívěsek? Tetování? Výšivku na oděvu?“

„Kování na zbrani.“

„Ano, něco takového.“

„Hm,“ přemýšlel Stein soustředěně. „Budeme na to pamatovat. Ale zatím můžeme vycházet jen z jediné věci, kterou o tom chlapovi víme jistě.“

„Prešpurk.“

„Tam zahájíme pátrání.“

„Má to smysl?“ zeptal se Schiffer. „Pochybuji, že se ten darebák vrátí se zajatkyní do města, kde ji znají a jeho zřejmě také. Zmizení Zollnera a jeho dcery se už rozkřiklo. Pokud strážě u brány uvidí dívku ve společnosti cizího chlapa...“

„Rozumím,“ přikývl Stein. „Ale máme jinou možnost? Pokud je ten zlosyn z Prešpurku, vypátráme ho jen tam. Dříve nebo později se tam vrátí.“

„V tom případě ale nezachráníme Brigitu Zollnerovou,“ namítl Barbarič. „Kapitáne, zapřísal jsem se...“

„Máte lepší plán?“ zafuněl Stein.

Barbarič sevřel čelisti, ale musel bezradně zavrtět hlavou.

„Takže je rozhodnuto – jedeme do Prešpurku.“ Stein vypil zbytek vína, postavil číši na stůl a vstal. „Požádáme o pomoc tamního rychtáře a hejtmana. Vyčenícháme Anděla smrti a potom z něho vymlátime, co udělal s kupeckou dcerou, kam ji unesl, komu ji prodal. Možná jí ještě bude možné pomoci.“

„*Anděl smrti?*“ podivil se Barbarič.

Stein pokrčil rameny, otočil se ke dveřím a zhluboka nasál vzduch. „Pečená kachna?“

I Barbarič začichal. „Se švestkovou omáčkou.“

„Naše kuchařka ji umí nejlíp v celém kraji,“ procitl Schiffer z temných úvah.

„Tak jen co se najíme, vyrazíme,“ řekl Stein Barbaričovi. „Do soumraku bychom mohli být v Prešpurku. Zvládnete svižnou jízdu?“

„Doufejme. Jen si musím obstarat koně.“ Notář vstal ze židle. „Prozradíte mi konečně, kde je kaprál?“

„Poslal jsem ho do Haslavy. Poutní místo pár mil zpátky po cestě...“

„Včera jsem tam obědval. Co tam Jaroš pohledává?“

„Jde o ty zbojníky. Vyzval jsem tady rychtáře a jeho muže, aby si mrtvoly dobře prohlédli. Jeden dráb si na něco vzpomněl...“

„Prý ty dva nedávno potkal *U Bánova meče*,“ doplnil Schiffer. „To je zájezdní hostinec v Haslavě.“

„Dobrá stopa,“ přikývl Barbarič. „Jenže... tou krčmou dennodenně projdou davy hostů, pocestných i místních. Když se kaprál zeptá na dva vousaté pobudy, popis může sedět na tucty lidí. Jeden z lupičů se jmenoval Drago, ale předpokládám, že to Jaroš neví...“

„Zbytečně to zamotáváte, Barbariči,“ zastavil ho kapitán. „O totožnosti těch sviní nevzniknou žádné pochybnosti. Kaprál nemusí nikoho složitě popisovat. Nepotřebuje ani jejich podobizny.“

„Ach,“ zarazil se notář. „Vzal s sebou jejich ostatky?“

„K čemu? Stačí ukázat jejich obličej.“

Barbarič ztuhl a otevřel ústa, ale Stein ledabyly prohodil: „Pojďme na tu kachnu.“

Pak následoval rychtáře do hlavní síně.

*

Kolem poledne bývalo v hostinci *U Bánova meče* nejrušněji, dokonce rušněji než večer. Nejen dostavník projížděl Haslavou právě uprostřed dne, v tuto dobu se zde obvykle zastavovali i další pocestní z Vídně do Prešpurku nebo nazpátek – kupci, formani, vojáci, dokonce i lodníci z nedalekého přístavu

v dunajské zátocce. Nechyběli zbožní poutníci, kteří se přišli pomodlit do kapličky připomínající zázračné zjevení. Chodívali se sem ale najíst i samotní Haslavané, hlavně ti starší, protože nad pljeskavicí, čevapem a kalíškem prepečenice se jim nejlépe vzdychalo po rodné chorvatské bánovině, odkud před čtvrtstoletím uprchli před postupujícími Turky a přesídlili do prázdných osad za vídeňskými humny.

Krčmář Mimica kmital kolem ohniště a sudů, jeho korpušentní žena a dospívající dcera pobíhaly mezi stoly. Maso prskalo, sklenice a nádobí řinčely, židle hrkotaly, hlasy hučely, mince cinkaly. Ve vzduchu voněl přepálený tuk, kouř a pot, sem tam vehnal slzy do očí závan ostré balkánské pálenky.

Byla druhá polovina dubna, venku se oteplilo, dveře nechali dokorán. Hosté jimi neustále proudili a Mimica v tom shonu neměl ani pomyslení, aby každého hosta vítal úslužnými úklonami. Skoro nevnímal, kdo přichází a odchází, stáral se jen o nepřerušovaný přísun jídla a pití.

Jenže v jistou chvíli, zčistajasna, ruch v místnosti polevil – jednolitě hučení nejdříve zakolísalo, potom se roztrhalo na jednotlivé hlasy a i ty nakonec zmlkly. To přimělo Mimicu, aby i on zvedl zrak od korbělů s právě načepovaným polotmavým pivem.

Všichni v šenku zírali na dveře. Mimica tam pohlédl a i jemu vylezly oči z důlků.

Od sluncem zalitého vchodu kráčela k výčepu hrozivá postava. Neznámý v klobouku a vojenském kabátci by si jindy takovou pozornost nevysloužil, ale dvě věci na něm vzbuzovaly úžas.

Především těžký, obouruční, hrůzu nahánějící meč zavěšený na zádech. Speciálně tvarovanou pochvu přidržoval řemen křížující cizincovu hrud'. Takto zbraň nikdo nenosil, alespoň ne v těchto končinách. Dlouhá rukojeť vyčnívající nad pravým ramenem propůjčovala cizinci vzhled potulného kata.

Až poté si hosté v krčmě všimli plátěného vaku v chlapově ruce. Flekatý pytel nepříjemně páchl a pronásledovaly

ho bzučící masařky. I těm s pomalejším myšlením se okamžitě rozsvítilo – dva kulaté předměty, jež se zřetelně rýsovaly ve vaku, určitě nebyly hlávky zeli.

Muž došel k výčepu a přestal být černou siluetou na pozadí slunečního jasu; světlo z ohniště odhalilo mladistvou, ale bleudou a pohublou tvář. Roubily ji havraní vlasy sahající po ramena. Mimica cizinci pohlédl do očí a okamžitě toho zalitoval.

Mladík si sundal klobouk a řekl:

„Dobry den.“

Ticho v hostinci se ještě prohloubilo, což bylo pozoruhodné, protože už dlouho nikdo ani nemukl.

Mimica si odkašlal. „I vám, pane. Vítám vás *U Bánova meče*. Čím posloužím?“

„Pivo.“

Hostinský mu bleskově podal jeden z korbelů, přestože na tuto objednávku už nějakou chvíli čekali tři kupci u stolu v koutě.

„A pár odpovědí,“ dodal neznámý.

Mimica zaváhal, ale jen krátce. „Jistě, pane, ptejte se.“

Mladíka však nejdřív zajímalo pivo. Mimica se díval na jeho poskakující ohryzek, jako by to bylo jakési osudové kyvadlo odměřující čas.

Muž s tichým zasténáním postavil korbel zpátky na pult a hřbetem ruky v rukavici si otřel strniště pod nosem.

„Jsem kaprál Bohdan Jaroš z vojska Jeho císařského Veličenstva,“ představil se. „Toho času sloužím Jeho Jasnosti arcivévodovi Matyáši Habsburskému. Hledám nebezpečného zločince, a žádám vás proto o pomoc.“

„O pomoc? Mne?“ divil se Mimica. „Ale jistě... pokud můžu...“

Jaroš přikývl a naplnil krčmářovy nejhorší obavy – sklonil se k pytli a rozvázal ho. Šenkem přelétl zneklidnělý šum.

„Pane!“ vyhrkl Mimica zoufale. „Pro Boha vás prosím!“

Kaprál na něj tázavě pohlédl zpod střechy klobouku.

„Tady ne, pane,“ ztlumil Mimica hlas. „Berte ohled na ostatní hosty.“

Mladík se otočil do místnosti a zjistil, že je plná tváří s vytrěštěnými očima a pokleslými čelistmi. Paní Mimicová a její dcera už měly přitisknuté dlaně k ústům, jako by věděly, že budou zhozeně ječet.

Jaroš se otočil zpátky k hostinskému. „Máte pravdu. Nebudeme vašim hostům kazit apetit. Pojdte ven, prosím.“

Nečekal na odpověď, zatahl za provaz na pytlí, zvedl ho a zamířil ke dveřím. Mimicovi chvilku trvalo, než se odlepil od sudů a vrávoravým krokem kaprála následoval. Hosté v šenku se s hřmotem, dupáním a strkáním nahrnuli k oknům a dveřím.

Na dvoře plném vozů, dvoukolových kár, osedlaných koní a těžkých volů v chomoutech kaprál Jaroš znovu otevřel vak.

Mimica doufal marně. Nekonal se žádné překvapení. Z vaku se skutečně vynořila lidská hlava – sinalá, s povadlými rysy, pootevřenými ústy a bělmem svítícím zpod pokleslých víček. Z hostince zazněly znechucené, rozčílené, ale i vzrušené a zvědavé hlasy. Hostinský zbledl a sevřel rty.

„Znal jste ho?“ zeptal se kaprál.

Mimica trhaně přikývl. „Drago Perešin.“

Mladík na něj upíral pronikavý pohled. Krčmář pochopil, co se od něj očekává, a dodal:

„Bydlí... tedy bydlel v chalupě u řeky, kousek od vesnice. Se svým bratrem Gojkem a sestrou Marinou. Nebylo mi zrovna po chuti, že ke mně chodí chlastat.“

„Proč?“

„Divní lidi, pane. Pramálo družní, všichni se jich radši stranili. Nevěděli jsme, čím se vlastně živí. Oni tvrdili, že rybolovem a převoznictvím. Jenže ve vesnici nenajdete nikoho, kdo by od nich koupil jednu jedinou rybičku. A ten starý člun, který vlastnili, do toho by nasedl jen člověk, kterého omrzela život.“

„Rozumím.“

„Pravda je ale taková, že v jejich obživě, ať už to bylo cokoliv, se jim dařilo. Čas od času přišli s plnými měšci a dali si pořádně do nosu. Nejednou tu vyvolali potyčku, a místní biřicové je dokonce dvakrát strčili pod zámek, aby jim vychladly hlavy. Co je horší, s Marinou prý žili v krvesmilstvu. Ale nedávno se začali ukazovat bez sestry. Prostě zmizela. Někteří tvrdí, že ji bratři prodali do nevěstince v Prešpurku. Jiní zase, že se konečně vzepřela jejich choutkám, a tak ji zamordovali a hodili do Dunaje.“

Jaroš nevypadal, že by ho ta historka ohromila. Dřepl si, Dragovu hlavu postavil pahýlem krku na zem a vytáhl z pytle druhou krvavou ohavnost. Téhle scházel kus temene a celý mozek. Ošklivou dírou bylo vidět do prázdné lebky.

„Co tenhle?“

Mimica si přitiskl dlaň k ústům. Žaludek mu vylétl do krku, ale s vypětím všech sil ho zatlačil zpátky. Ztuhle přikývl.

„Gojko Perešin.“

Jaroš strčil hlavy do pytle, zatáhl šněrování a narovnal se.

„Viděl jste je někdy ve společnosti někoho třetího?“ zeptal se.

„Myslíte kromě sestry?“

Kaprál souhlasně kývl.

„Ne,“ zavrtěl Mimica hlavou. „Jak říkám, neměli tu příbuzné, a už vůbec ne přátele. Ani v hospodě si k nikomu nepřisedli...“

„Nikdy? Přemýšlejte. Ani jednou s nikým nemluvili? S někým cizím?“

„Jen když už byli pod obraz a chtěli vyvolat rvačku, tehdy se začali navážet do ostatních hostů. Ale aby si s nimi někdo sedl ke sklence, to teda ne. Nikdy. Nevídáno, neslýcháno.“

Jaroš znovu zamyšleně pokýval hlavou. „Odkud se vzala ta zvěst, že prodali sestru do prešpurského nevěstince?“

Mimica pokrčil rameny. „Nevím, pane. Nepamatuju si, kdo s tím přišel...“

„Možná je viděli ve společnosti někoho z Prešpurku.“

„To sotva. Jak říkám, nebyly to družné náture. To s tím veřejným domem bude jen kleveta. Za poslední rok tu v okolí zmizelo několik mladých žen. Mnozí si myslí, že to měli na svědomí Perešinové. Prý unesené chudinky odlifrovali do Prešpurku a prodali do tamního nevěstince. Jiní si myslí, že je odvedli za tureckou hranici. Lidi toho namluví, pane. Nedávno někdo vyrukoval s tím, že Perešinové sestru nejen zabili, ale i upekli a snědli. Myslíte, že je to možné? Čím se vlastně provinili, že přišli o hlavy?“

Kaprál nejdříve nevypadal, že by měl v úmyslu hostinskému něco vysvětlovat, ale potom řekl: „Mnohými odpornými skutky. O lidožroutství nic nevím, ale existují důkazy o tom, že loupili, vraždili a unášeli. Mají na svědomí nejméně půltucet životů.“

„Takže je to pravda?“ rozšířily se Mimicovi oči. „To oni unášeli děvčata z vesnic a na cestách?“

„Nedá se to vyloučit.“

„A teď už je po všem?“ ozval se dobře oblečený kupec ve dveřích. „Na cestě z Vídně do Prešpurku bude bezpečněji?“

Kaprál se na něj podíval. „Bylo by předčasné něco takového slibovat, pane.“

„Přemýšlejte, lidé,“ zvolala paní Mimicová a její plnokrevné tělo rozhrnulo tlačení ve dveřích. „Pan důstojník se ptá, jestli jsme Perešinovy neviděli s někým dalším. Takže měli kumpána. O to tady jde. Hledáte jeho, mladý pane, mám pravdu?“

Než Jaroš stačil jakkoli zareagovat, pokračovala: „To s tím prešpurským nevěstincem není výmysl. Oni sami o něm mluvili. Slyšela jsem to na vlastní uši.“

„Opravdu?“ zpozorněl kaprál. „Kdy to bylo a co přesně říkali?“

„Naposledy tu seděli asi před týdnem. Když jsem jim přinesla druhou láhev pálenky, zeptala jsem se na jejich sestru. Jen tak mezi řečí, jak se má a proč jsme ji v poslední době neviděli.“

Drago zavrčel, ať se nestarám, ale Gojko řekl, že o Marině nic nevědí, protože je pryč z domu. Nadobro. Pak dodal něco jako: *V Bílém hradu si bude žít jako princezna.*“

„Právě jsem si vzpomněl,“ zamračil se Mimica na ženu, „z čích úst jsem slyšel řeči o prešpurském nevěstinci.“

„Bílý hrad?“ zeptal se Jaroš.

„Weissenburg,“ přikývl hostinský. „Neznáte nejproslulejší veřejný dům na Dunaji?“

„Ne,“ odvětil Jaroš stroze. „Kde najdu chalupu, ve které žili Perešinovi?“

„Jděte k přístavišti,“ ukazoval Mimica přes vesnici k řece. „A potom doprava, po proudu. K tomu jejich zavšivenému doupěti v pobřežních houštinách je to asi půl míle.“

„Díky.“

„Necht' Bůh střeží vaše kroky, pane.“

„Ještě jsem nedopil pivo.“

„Ach. Jistě...“

„A všiml jsem si toho masa s cibulí, co se peče nad ohništěm. Co je to?“

„Čevap, pane. Chorvatské jídlo. Z naší domoviny.“

„Ochutnám.“

Kaprál Jaroš pověsil odporný pytel na sedlo svého koně, stáhl si rukavice, zastrčil je za opasek a následován nešťastnými Mimicovými zamířil ke vchodu. Hosté natlačení v oknech a dveřích se rozprchli jako vyplašené slepice.

KAPITOLA PÁTÁ

Hlavní město Uherského království otevírá své brány. Kapitán je znepokojen místem, na něž ukazuje jejich jediná stopa.

Rychle se ukázalo, že Barbarič přecenil svůj stav.

Už asi míli od Altenburgu se pro něj cestování koňmo stalo hotovým utrpením. Přestože zpomalili do kroku (což Steina viditelně rozčilovalo), notáři i tak při každém úderu kopyt vystřelovala do hlavy ostrá bolest – nejen ze zlomené ruky, ale i z dalších pohmožděnin, o nichž do té chvíle neměl zdání. Zasažitá rána nad uchem nesnesitelně pálila.

Občas se zastavili ke krátkému odpočinku. Barbarič se snažil bolest otupit šnapskem od paní Schifferové. Rychtářově ženě se ho nakonec přece jen zželelo. Ale možná jen byla ráda, že notář konečně zmizí z jejího domu a zřejmě se už nikdy neuvidí. Pálenka trochu pomohla, ale i tak se vlekli tempem formanských vozů. Slunce si už sedalo na horizont, když v Kitsee projeli kolem otlučené Pohanské věže; její jméno připomínalo turecké plenění, kterému někdejší kostelní zvonice odolala jako jediná z okolních staveb. Na severu konečně spatřili prešpurský *Schlossgrund* – Hradní vrch.

„Něco mě napadlo, kapitáne,“ ozval se Barbarič, zatímco mířili k řece. Zaháněl bolest tak usilovně, že se trochu přio-pil. Stein na něj úkosem pohlédl a zafuněl. V tomhle stavu ho neviděl poprvé – notáři se už leskly oči, ale jazyk se mu zatím nemotal, právě naopak, šnaps ještě znásobil jeho výřečnost.

„My tady vlastně jednáme na vlastní pěst, je to tak?“

Stein neurčitě zamumlal, aby bylo jasné, že nemá náladu na žvanění.

„Nejsme tu s vědomím, natož s pověřením vídeňské vrchnosti,“ nedal se Barbarič odbýt. „Arcivévoda o tom vyšetřování nemá tušení.“

„Jak by mohl? Váš posel nás probudil ještě před úsvitem. Okamžitě jsme se sbalili a práskli do koní. Nebylo kdy nahlašovat odjezd, natož arcivévodovi. Audience by nám zabrala celý den. Přinejlepším.“

Mezitím dorazili k mostu. Každou snahu Prešpurčanů spojit dunajské břehy většinou zmařila nejbližší povodeň. Už se jen stěží dalo spočítat, kolik mostů strhla voda nebo rozbily ledové kry. A tak od jisté doby stavěli jen plovoucí mosty – na loďky obrácené kýly proti proudu se připevnila mostovka z opracovaných klád. Vory se pak pospojovaly provazy a řetězy, což bylo chytré řešení, protože v případě potřeby se dal most snadno rozpojit a mezerou mohly proplout lodě.

Dřevěná konstrukce pod váhou koní vrzala a houpala se. Koním se to ani trochu nelíbilo, ale jezdci jejich nervóznímu frkání nevěnovali mnoho pozornosti. Přejeli přes říční rameno na rozlehlý ostrov Ungerau a projížděli mezi políčky a ovocnými sady s roztroušenými rolnickými chalupami.

„Chci poukázat na to,“ navázal Barbarič, „že když jsme v Praze jednali na přímý rozkaz Jeho Jasnosti, byla s tím spojena i jistá... hm... peněžní motivace. Dostali jsme nemalý rozpočet na výdaje a po návratu nám bez řečí vyplatili štědrou odměnu. Plus bolestné.“

„Co tím chcete říct? Že nebudete hájit zákon, pokud za to nebude měsíc dukátů?“

„Nic takového!“ zahrál notář pobouření a sám se svému chabému výkonu zachechtal. Dojeli k hlavnímu toku, kde most pokračoval – tento úsek byl položený dohromady na padesáti loďkách. „Ale vstoupili jsme do arcivévodových služeb, ne? Přisahali jsme, že budeme bojovat s nepřáteli říše, kteří mimořádně odporným způsobem porušují zákony. A přesně to teď děláme. Arcivévoda by měl o našem novém pátrání vědět. Abychom jednali s jeho souhlasem, nebo ještě lépe, s přímým pověřením. A teď promiňte,“ Barbarič nafoukl tváře ve snaze potlačit náhlou nevolnost, „ale musím sesednout.“

Byli zhruba v půli cesty k severnímu břehu. Tady, uprostřed řeky, byl proud silný a most se citelně houpal. Barbaričův žaludek, od oběda živený jen kořalkou, protestoval. Stein zavrtěl hlavou, ale i on sesedl a vzal koně za uzdu. I když mu chůze dělala potíže (koleno pošramocené tureckým šípem a loňským pádem v Praze pořád pobolívalo), cítil se tak i on jistěji a koně bez jezdců snadněji udržovali rovnováhu.

„Při nejbližší příležitosti napíšu arcivévodovi dopis,“ dodal Barbarič. Mírně pod parou se tvrdošijně držel jedné myšlenky. „Všechno mu podrobně vysvětlím a požádám ho o podporu. Aby se náhodou nestalo, že nás místní pohlaváři obviní ze svévolného zasahování do cizích pravomocí.“

„Jen ať to zkusí,“ odfrkl si Stein. „Listina s následníkovým podpisem a pečeti prikazuje každému občanovi říše, aby nám všemožně vyšel vstříc. A zrovna se nabízí příležitost ověřit si to.“

„Vidím.“

Prekonali zbytek vzdálenosti k Vodní věži na úpatí Hradního vrchu. Na zděném molu je zastavily ozbrojené stráže a žádaly mýto za použití mostu. Barbarič vytáhl z brašny arcivévodovo pověření a ukázal jim ho. Sotva do něj drábové nahlédli, sklonili píky. Dvojice se znovu vyškrábala do sedel a vydala se přes osadu Vydrice a kolem mlýnů na dunajském břehu přímo k městu.

„Ale klidně to hlášení napište,“ řekl Stein. „Jen ne dnes. Po chlastu máte sklony k vzletnému žvanění. Unudil byste Jeho Jasnost dřív, než by se pročetla k tomu hlavnímu.“

„Dnes? Ani za všechny poklady světa. Dnes už potřebuji jen teplé jídlo a měkkou postel. I návštěvu lázní odložíme na zítřek, přestože by nám přišla vhod.“

„Kde vlastně složíme hlavy?“

„Žádný strach, kapitáne. Prešpurk znám jako rodnou hroudu. Vím o jednom skvělém místě pro nocleh!“

Hlídky u Vydrické brány je vpustily bez zbytečných otázek. Jezdci se průjezdem v přízemí vnější brány dostali na kamenný

most, kde je ovanul puch z hradního příkopu. Před nimi se tyčily hradby s cvingrem, dvojitou parkánovou zdí. Vstup do města střežily dvě majestátní věže. Mezi nimi se táhl dlouhý tmavý koridor, který dal bráně přezdívku Temná.

Klenutý tunel s vytaženou mříží je vypustil na široké prostranství. Vlevo od nich se k hradbám tiskl impozantní chrám svatého Martina. Podkovy koní zařinčely na kamenné dlažbě.

Byli v Prešpurku.

*

„Chraň Bůh,“ prohodil Stein, „aby sem z Prahy dorazil mor.“

Barbarič přikývl. „Smrtce by se z tolika práce opotila lebka.“

Na Dlouhé ulici, která se táhla rovnoběžně s jižními hradbami, bylo navzdory padajícímu soumraku pořádně rušno. Nedalo se přehlédnout, že dobrá polovina kolemjdoucích nosí zbraň a vojenský oděv. Inu, zuřila válka s Turkem a Prešpurk se stal jednou ze základen pro výpravy do pohraničí. Na dunajském břehu obnovili starý tábor ještě z husitských dob – byl plný vojáků a muži se odtamtud večer co večer vydávali do města za levným pitím a lehkými ženami. Počet lidí v ulicích se zmnohonásobil, vládla tu hotová tlačence.

Vpravo se objevil proslulý hostinec *U Zlaté labutě* – z oken se řinulo světlo a hučení hlasů. Uvnitř muselo být plno, protože mnoho hostů, hlavně vojáků, postávalo a posedávalo i venku, džbány a holby v rukou, misky s jídlem na kolenou.

Barbarič odbočil doleva, do užší a temnější Venturské ulice. Už se úplně setmělo, a tak Stein sundal ze sedla lucernu a požádal muže s kahancem, který šel okolo, ať mu připálí knot.

Navzdory kamenné dlažbě to pod kopyty koní vlhce mlasalo – mazlavou směs tvořilo bahno, zvířecí trus i lidské splašky. I když radnice přísně zakázala vylévat nočníky z oken a přidělila katovi pomocníka zvaného *kottthenkönig* – král hoven – pro pravidelný svoz pouličního hnoje a čištění latrín, Prešpurk

přesto páchl jako chlév. V jižních čtvrtích o to víc – město se svažovalo k Dunaji, proto oním směrem deště smývaly všechn odpad a hnůj. V hradbách museli probourat otvory, jimiž kal vytékal do příkopu před Rybářskou bránou.

Stein a Barbarič projeli kolem staré mincovny, kde před více než sto lety sídlila proslulá akademie krále Korvína, ale dnes to byla jen zchátralá budova zahalená tmou a tichem. Nakonec se kolem Královské kurie dostali na širší a sušší Michalskou ulici. Minuli další rušné hospody, ale notář si jich nevšímal, tvrdošíjně mířil k severním hradbám.

Steinova tvář potemněla v nedobré předtuše. Těsně před vysokánskou věží Svatomichalské brány s novou měděnou střechou už věděl, kam má Barbarič namířeno.

„Na hloupé vtipy nemám náladu,“ zavrčel.

Vpředu jedoucí notář se ani neohlédl.

„Slyšíte mě?“ pobídl kapitán koně a zvedl výš pušku, na jejíž hlavni se houpala poblikávající lucerna.

„Nevzpomínám si, že bych řekl něco žertovného,“ odvětil Barbarič a pokračoval do brány v přízemí věže.

„Dobře vím, kam mě vedete.“

„Skutečně? Takže jste to místo už předtím navštívil?“

„Ovšemže ne, ale natolik Prešpurk znám i já. Moje jednotka tu tábořila během tažení na Osrlihom.“ Mezitím vyjeli z brány na kamenný most nad příkopem. V těchto místech byl suchý a sloužil městské posádce jako střelnice. „Říkám vám, pod tou střechou spát nebudu, ani kdyby tam nabízeli poslední volnou postel v okruhu sto mil.“

„Hlavně se nerozčilujte. Nikdo vás nenutí, abyste tam nocoval. Ale jestli jste mezitím zapomněl, pátráme po překupníkovi s unesenými dívkami. Kde jinde hledat jeho stopy, když ne právě na takovém místě?“

„U rychtáře nebo hejtmána, ti mají určitě přehled o místních zločineckých živlech. Anebo u městského kata, ten by měl dohlížet na všechny coury.“